

zemědělcům, co s letošní úrodou udělalo poměrně neobvyklé počasí a jak to vypadá například se sklizní jablek, to budeme zjišťovat v průběhu této hodiny. Před námi je mimo jiné také telefonická soutěž, plzeňská Viktorka poměří síly s ostravským Baníkem v neděli a vy k tomu z desáté řady

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

vnitřní hlas režiséra
komentář režiséra
herci

Z V U K A Ř

ZVUKOVÁ NAHRÁVKA

Tak se uvolníme, neboť všechno je hra, takže ta hravost...

(kýchne)

Pozdrav pánbůh. Takže ta hravost je určujícím momentem, jak se budeme zmocňovat slova. A vaše výhrky jsou hrozně cenný, proto ne bítí solným sloupem...

stůl
židle
psací stroj perličkový
paravány
křídý
bílý papír
role
5 figur na stereofonní bázi
pozice: 1, 2, 3, 4, 5
muži na bázi: 1, 3, 5
ženy na bázi: 2, 4

členové divadelního spolku Klas
osoby a obsazení:

muž 1: Miroslav Nyklíček
žena 2: Zuzana Ježková
muž 3: Jan Milota
žena 4: Zdeňka Nyklíčková
muž 5: Jan Valta

natáčení:
sobota 27. 6. 2015, 10–18 hod.
neděle 28. 6. 2015, 9–13 hod.

Český rozhlas Plzeň

kamery: Marek Dvořák, Jiří Vágner

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

...vaše díkce bude vymezena těmito geometrickými obrazci: kruhem, čtvercem, lichoběžníkem a trojúhelníkem...

lichoběžník je konstanta vzletů
mluvte, tvořte, sděľujte geometricky
žádné patlavé příbrusy lyrična
jen smutek a touha
a respektujte pravidlo pravého úhlu

...tak jo, tak teď když budete tak hodný, že bychom ten stůl posunuli dozadu, židle taky odsuneme na stranu, já pak přijdu, vezměte si své proprietky, nebo posléze, a já pak přijdu s křídou a vymezím bázi.

(...)

Jednotka – tady stojí Míra. Dvojka – bílá Zuzana, to přesně komunikuje s tou křídou, jo, a to má všechno hodnotu a je to znakem, bývá to znakem čistoty.

A máme stát na té čáře, jo?

Normálně na té čáře, na té čáře. A ještě druhá věc bude, že mistr zvuku si vás vyzkouší, každého zvlášť, a ještě vás bude orientovat v tom prostoru, abyste směrovali, směrovali hlas na ten mikrofon, abyste zněli plně, plnohodnotně a krásně, zřetelně a zřejmě, jo? To je nutný. Tady je. Mikrofon je váš partner. Mikrofon je váš partner. K němu se obrácíte. Jemu sděľujete. Jemu to říkáte. A skrz mikrofon to říkáte dalšímu světu, celému světu. Takže Zuzano, vy jste na dvojce, Jan je na středu, Jan na trojce. Zdeňka je na čtyřce a druhý Jan je na pětce. Já takhle... vidíte, já už jsem zapomněl čísla. Pětka. Už se mi to láme.

Jak ve škole.

Pokles aktivity. Zlomená křída.

A k čemu byla předehra?

To je symbolický. A k čemu byla předehra? A to je ta správná replika! K čemu byla předehra? Možná předehra byla pak silnější než to konání.

Hmm.

Tam se člověk vydá a pak už nemá. Zlomená křída.

Už na začátku jste to přepískl.

Takže pozice máme. Jedna, dva, tři, čtyři, pět. Takže to mrdneme...

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

bilou křídou vymezím bázi a nahrne se Klas
neprožívat
jednat
čárat čistě

Možná ještě taková technická věc další, že...

scénář není dogma
rekvizita
máte scénář ošahaný, tak spustěte
bušit a ťukat do psacího stroje s perličkou
co z vás vyleze
čekat

Zuzana, Jan, Miroslav, Zdeňka, Jan

oslovuj
vyzváněj
ne prožitkem, ale fantazií uchopit text

Tři, čtyři.

JMÉNO

*Usedni ke stolu
a nemysli na nic*

*Vezmi pero
a napiš přes celý čistý arch
milované křestní jméno*

*Náhle vstaň
běž ke dveřím
prudce otevři
počkej s rukou na klíče*

zavři

*mlčky se vrať ke stolu
přečti nahlas jména na papíře*

Piš křížem krážem přes list další jména

vyskoč

budete moci přihlížet. Už teď vám držím palce. Český rozhlas Plzeň a Vladimír Štoviček. Chce mě Metro, chce mě Včela a Stavební obnova. Slibujou mi hory doly, jde to pořád dokola, chce mě Slovnaft, chce mě Pošta, každé, kdo mě napadá. Jenom jediná mě nechce, Dvořáková Milada. Chce

mě judo, hokej, fotbal, elitní pluk Amfora. Nabízí mi tři plus jedna, abych jim hrál stopera. Chtěj mě ráno, večer, pořád, a proto mi připadá zvláštní, že mě nechce nikdy Dvořáková Milada. Je to zvláštní, je to zvláštní, jinak všichni tvrdí, že mít mě, by byli šťastní. Chce mě máma, chce mě táta, chce mě

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

odhod'pero

vyběhni na chodbu

zůstaň na prahu a řekni:

– Opět nikdo!

***Otoč se do bytu
přemni si tvář a zašeptej:***

– Opět všichni!

No vida, takže to máme a ještě na tom budeme pracovat.

Asi jsem to moc recitoval.

Já jsem neřekl vyskoč.

Jste připraveni. Víte, co sdělujete. Jinak ono necháme to spisovný *jméno*, jo, *jméno*. Ono když říkáme *jsem*, je samozřejmě *sem*, ale *méno* je už zavádějící. Jde nám mimo úzus jaksi správný spisovný češtiny. Takže *jméno*. *Jméno!* To vyhrknete společně, to je bezvadný. Pauzičku – Es... es... *usedni ke stolu*, a tady nemusíme s tím tolik spěchat, my to ženeme a významy padají pod stůl, mizí, mizí. Takže to je *usedni ke stolu a nemysli na nic*. My ho nesmíme vystrašit hned, nesmíme na něj působit...

Hmm, my ho přemlouváme.

Ano! Správné sloveso přemlouvat. Musí se vyvázat tady z těch vazeb, z toho světa a my ho i laskavě pobídneme, přemluvíme *usedni ke stolu a nemysli na nic*. Poněvadž to je změřt světa, máme v hlavě galimatyáš, a my se z toho vymaníme. *Usedni ke stolu a nemysli na nic*. A zase, jo, vy jste do něj bušili, bušili, drbali ho! *Vezmi pero a napiš přes celý čistý arch a čistý*, jo, proto i ta křída, to všechno souvisí, *čistý, čistý, bílá k bílé*, tady Zuzana, proto ona oblékla si tuhle blůzku bílou, poněvadž to souvisí s obsahem, zvýznamňuje to. Obrazem je zvýznamněn obsah. Takže *vezmi pero a napiš přes celý čistý arch milované křestní jméno... milované křestní jméno*, když je tam *milované křestní jméno* tak si neuvědomíme tu hodnotu milosti, neuvědomíme si tu hodnotu toho člověka. *Milované křestní jméno*. Tajeme, jihneme, choulíme se. Chomáček něhy. A tady, *náhle vstaň* je impuls. Zlom. *Náhle vstaň, běž ke dveřím*, jo? Tady se to zlomí. Takže ten začátek je takhle volnější, libeznej bychom mohli říct, a pak přichází impuls, *náhle vstaň a běž ke dveřím*. A není to ten imperativ, není to rozkaz, *náhle vstaň, běž ke dveřím*, ale je to pokyn k dobru. Pokyn k lásce. Pokyn ke vztažku. A pokyn... k penetraci. (*smích*) Třeba, pak.

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Takže nerozkazovat?

Nerozkazovat! Přesně pochopeno, nerozkazovat, *prudce otevři dveře, počkej...* my pojmenováváme činnost, úkony. Máme tu dějová slovesa. Sloveso přináší děj a sloveso je aktivní. Sloveso nás aktivně vymezuje a adjektivum, přídavné jméno, to je to básnictví, to je s múzou. Ale my jsme bez múzy, byť tu máme dvě (*uka-zuje na herečky*). Takže to je pro ten výraz, to je nutno jaksi tyhle elementy, a proto i takto jste rozvrstveny, a tahle jste rozptýleny mezi mužský element. Ale to je o něčem jiném. Múza spojená s básnictvím až ornaentalizujícím. Básnictví metafory. Nic proti němu, člověk tím byl utvářen, ale tady bereme ingoty slova a dáváme je na ponk. Ingoty slova klademe na ponk, jo, takže tohle... Moc kecám.... *Zavři*. A ono to není to tvrdý *zavři*, ono to není *zavři!* Aby se nevy-lekal, nevyplašil, neutekl. *Zavři*. A teď, *mlčky vrať se ke stolu*, a zase je to ta pobídka jemná, vlídná, laskavá, přející, vstřícná. Vy vstřícně otevřeny světu jste. Vstřícná! *Přečti nahlas jména na papíře, piš křížem krážem přes list další jména*, jo, tady to poženeme, *vyskoč, odhod'pero, vyběhni na chodbu*, jo tady jdete do sebe, tady ten rytmus, to tempo se mění, ale zase to není výstraha!

Hmmm.

Nekamenujeme ho, ale dáváme mu ruku, Honzo. Tak jo. A teď, *a zašeptej*, a to řekneme na ten velkej detail. *Opět všichni*. A nemusíme se do toho tak pokládat. *Opět... všichni*.

Pardon, tam předtím je opět nikdo.

Opět nikdo? To ještě ne, *opět nikdo* je jinej, ano správně dotaz. *Opět nikdo* to nebude, ale pak *opět všichni*, že jsme v té množině, množině, já nechci říct kolektiv, zprofanované slovo, pospolitosti lidí. To jsou dva jiný významy. Správně, správně. To je první význam *opět nikdo*, jo? Tam... jsem sám! A pak *opět všichni* je význam protilehlej, význam, kterej jde od člověka k člověku, od člověka k lidem. Takhle je to dobrý. Takže to namrdlíme.

Tři, čtyři.

JMÉNO

***Usedni ke stolu
a nemysli na nic***

utrhni se
říkejte si to jako v hospodě u stolu nebo v dílně u ponku
mumlat
muchlat
piano fortissimo

zavři

někdo tiše plaše
někdo nahlas
klidný
poté mumlat
vyskoč
slabikujeme
vzestupně i sestupně
vymezit
zavrhnout
zatrátit

– Opět všichni!

Tady, já začnu od konce. *Opět všichni*, Honzo, víc ztišit hlas. *Opět všichni*.
Zašeptat to, víc na ten detail, naklonit se, zkusme to.

Pozor břichem tady... (smích)

Jasně, opět všichni. Já nevím, jestli je v tom ta radost, má v tom být ta radost, nebo? Dělán to blbě nějak, já to slyším, že to dělám blbě.

Ne, radost je tam taky. Ale není tam ta prvoplánová.

Opět všichni.

Jo, takhle. Jo, je mu dobře na duši. Není to veselý, ale pojme všechny do svého srdce. Srdce oživeno druhými a jinými. Ten výraz se vnukne, nepřemejšlet o tom tolik.

Hmmm... já o tom moc přemejšlim asi.

Opět nikdo, jo? A prostě *opět nikdo... opět nikdo*.

Opět nikdo.

Opět nikdo, opět nikdo, jo? Nedávat tam žádnou nadstavbu, nedělat to uměle. Dělat to jako je ten text napsanej. Ten je autentickej. Nedělat to uměle, nepřikrašlujeme, my to prostě takhle, když to řeknu tak jako lapidárně, obyčejně sdělujeme, jako když v hospodě sedíme a teď si to říkáme, na židli, já jsem si tam nakreslil ty židle, stůl. Teda pardon, už se to kácí všechno, (*ukazuje kresby v režij-ní knize*) židle a stůl. V lichoběžníku. Tam je ta nepravidelnost. A pak je tam ten

pravej úhel, tam to řízne. Tam je ten význam. Význam je v pravých úhlech. To jsou významy. Ale cesta k němu vede přes lichoběžníky. K významu a k pravému úhlu. Takže to ještě namrdíme. Ale tady to vedro je skličující, co?

My ho nevnímáme zatím.

Ne?

Ne, ne, ne, ne.

Tak jo. Takže dobrý, jo, vysloveno dobře. Tempa taky. Tam jdete na sebe navazuje v té části *uhod', odhod', vyběhni na chodbu, zůstaň na prahu*, ale nejsou to imperativy, je to pobídka.

(...)

Jedeme!

Tri, čtyři.

JMÉNO

Ufff.

*Usedni ke stolu
a nemysli na nic*

*Vezmi pero
a napiš přes celý čistý arch*

Je znělý tuten? Není moc to...?

milované křestní jméno

CO?

Jestli je to dostatečně znělej ten krajní?

počkej s rukou na klíce

JO, JÁ HO TROCHU PŘIDÁM PAK.

zavři

Zavři.

mlčky se vrať ke stolu

pěťadvacet tet, všem se hrozně totiž líbím, co vám budu vyprávět. Chtěj mě soubory a školy, je jich celá armáda, jenom jediná je slepá Dvořáková Adéla. Je to zvláštní, je to zvláštní, jinak všichni tvrdí, že mít mě, by byli šťastní. Chce mě sever, chce mě východ, v Roudnici i v Košicích, touží po mně

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

přečti nahlas jména na papíře

koridor
oblouk naplnění
samota obsáhne všechno
všechny
vstupuji s pochybnostmi
předstupuji a nevím
ale nechci věc zkazit a zároveň nedávat na sobě zdát to úsilí,
jak moc mi na tom záleží
Kde je Jiří Kolář?
Kde je Klas?
Kde je láska?

...jo, takže tam si můžeme dopřát i tento rytmus.

šeptej hlasitě
odtok radosti

KDE JE?

*Nasaď do psacího stroje čistý papír
a pokřti křestními jmény
všechny věci kolem sebe*

Například: Karel Stůl

Marie Kniha

atd.

Připiš k některé věci datum narození

k jiné místo

k další životopis nebo zvláštní znamení

*uprostřed práce
vyběhni před dům*

*rozhlédni se pečlivě po okolí
a zeptej se k nebi:*

– Nebyl zde někdo?

Hrochův Týnec, milujou mě v Hořticích. Chtěj mě všichni kromě jedny, ale tu chci zase já, dívku s divným vkusem jménem Dvořáková Milada. Tu dívku s divným vkusem jménem Dvořáková Milada. Originální skleničky s Brailovým písmem, dámské kalhotky s podpisy skupiny MIG 21,

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*Čekej na odpověď
Potom zklamaně rozhod' ruce*

pohlédni na hodinky a řekni sám sobě:

*– Je tři čtvrtě na pět,
kde je?*

Kde je? Kde je? Do psích kulek. Tak jo, necháváme všechno.

(...)

Ono je to návod k použití a tady vyložené přesně ten návod k použití je.
Je to zase ten pokyn: *kde je?*, do výčtu, *kde je?*. My bysme mohli ještě *kde... je?*
Jo, proložit to víc, *kde... je?*

Kde jako vůbec je?

Kde... je? Jo, najednou je i tam taková jakási obava, je tam určitý strach, je tam určitá úzkost. *Kde je?* Jo, abysme si uvědomili... páč tady dáváme návěšť. Jako když je Lucerna, Jirásek, tak víme, že lucerna je dominantní, že tématem je lucerna. Tématem je *kde je?* Název nás orientuje, abychom nezabloudili v textu. A právě proto musí být název správný, aby nás navigoval. Když je název blbý, tak všechno jde do řiti. A teď, nemusíme s tím pospíchat, *nasaď do psacího stroje čistý papír, pokřti...* jo? On je to návod k použití, tak ty jednotlivé úkony v podstatě oddělujeme. Je to tento úkon, pak je jiný úkon a pak je další úkon a ten doplňuje: *například...* *Karel stůl*, jo? *Například...* a teď to lapne, a doplňuje: *Marie kniha*. A tady bych udělal *atd.*, jako když klepeme *atd.*

Mmhmm... Rytmicky. Ťuk ťuk ťuk. Atd.

Jako když klepeme na ten stroj, ten je támhle. Já pak někdy... on je dost těžkej, ale to je atribut! To je atribut našeho dění. Tento... (*bere do rukou psací stroj*) on je těžkej... tento psací stroj... perličkový. Na tom se píšou takovéhle texty. Bacha na to, Míro. Dámám to radši nedáme potěžkat, ale takhle, jo, takhle na tom si vytukáváme. Smysl, stav a radši už dál nejdeme. Zarážka.

(...)

Čekej na odpověď, potom, jo, tady to můžeme zkomornit, jo, poněvadž tady nastává určité napětí. Napětí. Ale nic, nic. Tak *zklamaně rozhod' ruce, pohlédni, řekni...* a nověj pokus. Nevzdávej to. Nevzdávej to, člověče! *A řekni sám sobě* tady je ten důraz, *sám sobě*. Kdo to říká? Abych tady netápal. *Sám sobě...* *Je tři čtvrtě na pět. Kde je?* Zase obyčejnsky, sděl je *tři čtvrtě na pět, kde je?* Jo, tam ať je taky pauza, *je tři čtvrtě na pět... kde je?* Není tady. Co se stalo? Co se děje? *Kde je?* Jsem sám! Proč? Stalo se něco?

večeře s módní návrhářkou Beátou Rajskou nebo třeba lekce jachtingu, to jsou jenom některé položky v katalogu dárek nebo zážitků projektu Srdcerváči, jehož prostřednictvím získává Fond na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením peníze na tvorbu pracovních míst. Nejenom

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Je tři čtvrtě na pět? Kde je?

No vida! Tak je to správně. Ano! Přesně tak, Honzo. Přesně tak! *Je tři čtvrtě na pět... kde je?* Tak se bezradně rozhlédne, *kde je?* Prostě takhle to říkat.

Jako na tom ponku. Prostě tak.

třeba se vymezit tak, že se úplně znemožníme
frustrace
zbavíme se svého ega
tvorba
demiurgem bud'
upnout na věci – ty mlčenlivé soudruhy
neklid tvorby
čekání na inspiraci
na milovanou bytost
doplňujte se
metat kostky
hrajte si
překročit práh osamění v tvorbě
za první: květina sladká
za druhé: kaktus pichlác
chceš vůbec, aby tu někdo byl nebo toužíš po samotě?
třeba modrá poštovní schránka na rohu ulice
to zklamání ti vnutím
odhoď ego
čekej na lásku

Je tři čtvrtě na pět. Kde je?

To řek hezky!

Ale ne tři čtvrtě, ale tři čtvrtě!

Ještě to namrdlíme.

Já to měla v křeči.

Já jsem řekla životopist.

No ten řekl místo zde, tu.

Jo, tam to bylo, Honzo!

Brebtali jsme.

Prostě, ale...

o ojedinelém projektu Srdcerváči vás budeme informovat dnes v pořadu Co vás zajímá po osmnácté hodině, ale také o postavení osob se zdravotním postižením v naší společnosti a o činnosti fondu bude hovořit jeho ředitelka Hana Potměšilová. Dotazy nám můžete posílat už v předstihu na číslo

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Úplně v křeči.

...byly tam technicky věci spíš, šli jste po významech, ale byly nucený ty významy. Neplýnulo to.

Hmm, my jsme to cítili.

Mysleli jste na text, jo, jak to udělat, ale nebylo uděláno. Nebylo to ono. Tak ještě pěkně souborově, ať to běží. Každý byl zavrtaneý na to svým place, ale nebylo to to náměstí.

Hmm, to úplně bylo cítit, jak to je takový...

Vidíte, sami jste měli ten pocit, že to není ono. Tak jdeme dál... znovu teda.

nemohu působit jako exot, byť jím jsem
obava, strach, neklid
kde je kdo?
zatajit dech
zrychlit dech
šacovat svědomí
štrachat
nepřemýšlet
sdělovat výhrky
opakovat, stříhat, muchlat, sestavovat
klidný

a zeptej se k nebi:

– Nebyl zde někdo?

*Čekej na odpověď
Potom zklamaně rozhod' ruce*

pohlédni na hodinky a řekni sám sobě:

*– Je tři čtvrtě na pět,
kde je?*

To se povedlo, dobrý.

(...)

Jdeme na další. *Nikdo nikdy.* Tak tam zase máme unisono. Paní Zdeňka odmávne, nebo kdo vám...? Odmávnete jim to, že jo? Jste se osvědčila.

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

(smích)

Takže už vám to zůstane. Takže *nikdo nikdy, nikdo nikdy, (ukazuje kresby v režijní knize)* tady máme tu geometrii lásky. A tady máme ty lebky. To je to. Ale nebudeme... poslechneme si a pak rozebereme. Nebo nebudeme rozebírat vůbec.

opakuji *nikdo nikdy* až tomu přijdeš na kloub, až to pochopíš
možná to druhé *nikdy* přijmout jako ozvěnu
definice: vygoogluj si lichoběžník

geometrie lásky
geometrie tvorby
popíchnout
poňoukat
výzva
lichoběžník nakreslete sami
obyčejnou věc do geometrického tvaru vtiskni
neumím matematiku
vytočit ze stereotypu, abychom pochopili lásku i nenávisť

NIKDO NIKDY

Nakresli na podlahu čtverec

Je to nějaký rozhozený.

*kruh
trojúhelník
a lichoběžník*

*Postav do obrazců
předmět denní potřeby
knihu
přístroj*

*do posledního se postav sám
– vyzkoušej všech šestnáct variací sestavy
které poskytují obrazy*

*Potom zapni rádio
svlékni se
připoutej k nahému tělu předmět
knihu i přístroj*

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*vyčisti hlavu od myšlenek
setrvej několik vteřin v klidu a řekni:*

– Od prvního pohledu jsem tě miloval...

V pohodě. Tam ještě i to unisono, *nikdo... ráz... nikdy. Nikdo... nikdy.*

Nikdo... nikdy.

Jo?

Nikdo... nikdy.

Cítíte to už?

Nikdo... nikdy.

Tu osudovost v tom. *Nikdo*, jo? Tím opakováním vám naskakuje výraz, opakuji a výraz naskočí. *Nikdo... nikdy* a tady je ten případ, kdy to přesně člověku vnuká ten správný pocit. *Nikdo... nikdy.* Tak jo.

Nikdo... nikdy.

Jo, jo, takhle. Je tam ten ráz. *Nikdo... nikdy.* Tak!

**Nebyl jsem tady zase v operetě zase? Protože to jsou takový vážný věty.
Byl jsem v operetě, že jo?**

Byl. Já to řeknu na rovinu, byl a ty to cítíš. Jo, ale to neříkám hanlivě, ale je to zase, jak jsme mluvili o tom jevištním projevu... poněvadž tady naopak jsou to prostý věci vyňatý z autenticity, to je to, čeho se dotýkáme. Kov, podlaha, písek, tělo. To je ono a teď se dotýkáme skrze ten text, se dotýkáme světa bez příkras, a proto pořád ten důraz, já se opakuji, na ta slovesa. Ty jsi to vyhmátla, Zuzano. Jsou to slovesa, slovesa nás vymezují a vedou nás k činům. O to jde. (*ukazuje kresby v režijní knize*) Tak a teď tady je ta geometrie lásky, jsem si to tady namrdlil i ty obrázky, jo, poněvadž, já vám to přiznám, poněvadž myšlenková činnost je prostě slabší.

Vy to potřebujete vidět.

Takže já si musím pomáhat gesty a takhle i těmi obrázky, poněvadž to racionální není moje síla, takhle se vám otevírám a takhle to chápejte. Ale myslím, že promlouvám ke spřízněným duším. A teď, *nakresli na podlahu čtverec, kruh*, tady bysme u každého dali důraz, *čtverec, kruh, trojúhelník, lichoběžník*, protože ono je tam i něco tajemného. Proč zrovna tohle a k čemu vlastně dojdeme? *Postav do obrazců*, ta geometrie, to je to přesný, to je holá čára, křivka, kruh,

kružnice, jo, v tom je... já tady mám tu křidu, ale tady halenka bílá Zuzanina, to je ta čistota. V té geometrii je čistota. Takže proto tenhleten záměr, *čtverec, kruh, trojúhelník a lichoběžník*, to nás naviguje. To nás naviguje k té očistě, aby o tom pak řekl tu pravdu, kde definuje tu lásku *nikdo nikdy nemiloval nenáviděl tak jako já*, ono je to oboje spojený, páč oboje přináší silnou, čistou, poctivou emoci. Ať teda pozitivní či negativní, ale je v tom ta pravda. Je v tom ten ingot pravdy! Takhle žijeme a k tomu docházíme. Takže ta geometrie, *kruh, trojúhelník, lichoběžník*, jo, lichoběžník ten je vzrušující, páč je nepravdivelnej. Co je nepravdivelný, to vzrušuje. Nepravdivelnost vzrušuje a vede k činům. A teď, *do posledního se postav sám*, a to je ta pobídka, to je ten návod k použití, a to je ten návod, kterej nám pak přinese katarzi. K tomu jsem miřil. Přes tu geometrii se dostaneme k očistě. A to je tvůj výhrk. Očista. *Přístroj. Do posledního postav sám, vyzkoušej všech šestnáct variací sestavy, které poskytují obrazce.* Pauza. A potom *zapni rádio*, jo, *potom zapni rádio, slyškní se a připoutej*, a tady můžeme dávat aktivní podněty, tam to můžeme zase, *zapni rádio*, rádio je i náš atribut tady, s ním jsme svázání, celoživotně, když mluvím o své nepatrnosti, *připoutej k nahému tělu předmět, knihu i přístroj, vyčisti... hlavu od myšlenek*, tam to zastavíme, chňapneme si ho, *vyčisti hlavu od myšlenek*, jo? Jako terapeutka ho promrdlí takhle tam... a *setrvej několik vteřin v klidu a řekni*. Zavřený oči, tam si ho hnětete, hnětete si ho, hezky ho promnete, promrdlíte... A tady je ten výhrk, a to je to stěžejní. *Od prvního pohledu... jsem tě miloval*. Tam je to naplněný, nasycený, ale ne operetní, je to nasycený skrz srdce a skrz duši. Srdce buší, duše šeptá!

Od prvního pohledu jsem tě miloval...

No to je pěkný! A ještě bude lepší. Ale to teď nejde vyhrknout. To až v tom procesu.

Honzíku, řekni mi to.

Tady! Zuzaně!

Řekni mi to!

A to je dobrej pokyn.

Dělej!

No!

Od prvního pohledu jsem tě miloval...

Tak se to říká! A to je ono!

Tenhle kousek chceme!

To je ono!

A je to!

(...)

Tak jdeme na to!

(odkašlou si)

Tak to namrdneme. Psi koule život!

Nikdo... nikdy. Nikdo... nikdy. Nikdo... nikdy.

Jo, oni si to ještě zkusí. Aby to bylo vymrdený dobře. Tak jo, můžeme? Červená je?

(zvukář přikyvuje)

NIKDO NIKDY

**Nakresli na podlahu čtverec
kruh
trojúhelník
a lichoběžník**

**Postav do obrazců
předmět denní potřeby
knihu
přístroj...**

posun
sbližování
s posuvkou

geometrie lásky
tvary
zastavit se v čase
terapeuti manipulativní
pauza
pobízet
přiznání hlubokého citu – vyznání
mazlivě lne

– Od prvního pohledu jsem tě miloval...

odhalí mě, já hned zčervenám. Když se červenám, zavři oči, jednoduše návod já ti dám. Zavři oči, když se červenám. Když tu chceš být dál. Víím, že jen když se začneme líbat, můj klid je tentam, nic nenadělám. Cítím, jak se na mě díváš, já hned zčervenám. Zavři oči, když se červenám, jednoduše

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Naslouchej a po chvíli odpověz:

očista
opuštěnost
být zutý

Naslouchej a po chvíli pokračuj:

– Nikdy nikdo... nikdo nikdy tě nemiloval a nenáviděl tak jako já.

Naslouchej a po chvíli odpověz, jo, odpověz a pokračuj... Po chvíli odpověz a po chvíli pokračuj... Tam ještě bysme dali takový ty důrazy. Odpověz je Zuzana.

To říká Zdenička.

Jo pardon. Tady Zdenička: *naslouchej a po chvíli odpověz*. Je tam ta pobídka. *Odpověz*. A Zuzana: *naslouchej a po chvíli pokračuj*. Oni ho tam přistrčí. Jako by ho přistrčili k materii.

Naslouchej a po chvíli pokračuj:

Tak, tak, tak. Přistrčí ho tam. Jo?

Naslouchej a po chvíli pokračuj:

Tak, tak, dobrý.

(...)

Tři, čtyři.

NIKDO NIKDY

*Nakresli na podlahu čtverec
kruh
trojúhelník
a lichoběžník*

*Postav do obrazců
předmět denní potřeby
knihu
přístroj*

návod já ti dám. Zavři oči, když se červenám. Trému skrýt já nedovedu, zavři oči, když se červenám. Sama sobě připadá mi, já že smát se mám. To neuděláš. Dál ať ptaj se všichni známí, proč se červenám. Zavři oči, když se červenám, jednoduše návod já ti dám, zavři oči, když se červenám,

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*do posledního se postav sám
– vyzkoušej všech šestnáct variací sestavy
které poskytují obrazce*

*Potom zapni rádio
svlékni se
připoutej k nahému tělu předmět
knihu i přístroj*

*vyčisti hlavu od myšlenek
setrvej několik vteřin v klidu a řekni:*

– Od prvního pohledu jsem tě miloval...

Naslouchej a po chvíli odpověz:

– Od prvního pohledu jsem tě nenáviděl...

Naslouchej a po chvíli pokračuj:

– Nikdo nikdy tě nemiloval a nenáviděl tak jako já.

...snad jo.

Too je dobrý!

Tak jak?

Dobrý. Fajn.

Jo?

Jo! Tady to bylo prostě řečeno, významy tam jsou sdělený, ano, nepochybuji o tom.

(...)

JEDU.

Tak můžem?

Tři, čtyři.

LOŇSKÝ SNÍH

(...)

Loňský... sníh, jo? A pak začíná, opatří si papír, ber si list za listem, pokryj stůl a můžeme zase tam dát víc laskavosti, jo, nemusíme s tím pospíchat, takhle vstřícně, opatří si papír, ber si list, pokryj stůl, židli, topení, podlahu, všechno, na čem může ležet kousek papíru, dokud nezbělá celá místnost. A zase tady máme tu bílou, dokud nezbělá celá místnost. Ta bílá je leitmotivem, správné odění je toto takhle kontrastně k té černé, kterou přináší samozřejmě život. A bílá je naděje a v ní jsou všechny barvy, takže ono se to zase obrátí a všechny život je v té bílé, když se to rozloží tak všechny barvy jsou v bílé. Takže takhle a nemusíme tolik do síly hlasu. Komorněji, komorněji, komorněji to sdělujeme, zastavíme, a vy to od-mávnete. Tam se to rozlezlo, a potom ulehni na zbylé místo, jo, ráz... pokryj i sebe, zavři oči a, tady to A... A v myšlenkách na loňský sníh... chvíli odpočívej. Jednoduše nějaký vylomeniny ani není třeba dělat voicebandy, je to prostě, jednoduché unisono. Zastavit, zastavit se v čase (ukazuje kresby v režijní knize) a takhle je vymezenej, odpočívá tady v té horizontální podobě, odpočívá a tady je šešulka červená. Tam je vždycky něco a pak je pokračování neblahý. Takže takhle, jo.

LOŇSKÝ SNÍH

*Opatří si papír do stroje
ber si list za listem
a pokryj stůl
židli
topení
podlahu...*

bílá k bílé křídou
jmenovat čísla
proměna
návod

Potom ulehni na zbylé místo...

nic nedefinuji a na nic se neptej
zástup prozřelých
hřmot hlasů
vymanit se z uprášených setrvačnicků

Hm. To je dobré... Jo. To je dobrý. Jen někde nám něco zakolísalo v tom unisonu, nevím, jestli v *myšlenkách*, jo? Jenom ještě si přesníme to unisono, jinak to funguje, nic víc, nic méně. A takhle ono to má sílu. To unisono tam vnuká prostě tu vůli v horizontální poloze.

(...)

Jenže já, když bude dělat takhle, to to budeme dělat jak ra-ta-ta, proto dělám jako takhle...

Obloučky

No, obloučky!

Obloučky, aby to nebylo ra-ta-ta, tak jsou obloučky, což je správné. Uděláme to takhle.

Zavři oči

A... v myšlenkách

Tak, tak

Zavři oči A... nebo zavři oči... A...?

Zavři oči... A v myšlenkách

No a teďka jako ona dělá: A... v myšlenkách nebo: ... A v myšlenkách?

Pauza... A v myšlenkách.

No ale počkej, nám řekl tady pauzu. Tady řekl pauzu. Tak já nevím teď.

(...)

Tri, čtyři.

LOŇSKÝ SNÍH

*Opatří si papír do stroje
ber si list za listem
a pokryj stůl*

židli

topení

podlahu

všechno

*na čem může ležet kousek papíru
dokud nezbělá celá místnost*

když tu chceš být dál. Zavři oči, když se červenám, jestli nechceš dneska zůstat sám, věř mi, že já vážně důvod mám. Málem říct jen nedovedu, červenám se, že tě ráda mám. Otázka pro dnešní den. Objevují se názory, že by se mělo zrušit povinné společné jmění manželů, předešlo by se tak bitvám

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*Potom ulehni na zbylé místo
pokryj i sebe
zavři oči
a v myšlenkách na loňský sních
chvilí odpočívej*

To je dobrý.

(...)

Tak jo, dobrý. Jdeme dál. Ještě uděláme *Rybu*, ta je krátká.

To jsou jen holky.

To jsou jen holky a Honza. *Ryba*. Muž 1...

Máme pauzu.

Kluci mají pauzu. Kluci můžou jít kouřit.

Kluci můžou jít tvářít ke zdi.

...Muž 3, žena 4. No jo, tady název a pak to... Dobrý, takže ta je kratičká.

(...)

RYBA

*Celý den
jak otevřeš oči
dokud je večer nezavřeš
aniž porušíš
každodenní chod života
nepromluv slovo*

*Druhý den
kup živou rybu a pusť ji do řeky*

No to je dobré.

(...)

Honzo, prostěji. *Celý den, jak otevřeš oči, dokud je večer nezavřeš...* tohle... ohoblujeme to zase trochu.

Jo.

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Jo? Klademe slovo k slovu...

vypuť všechno z hlavy
jedna ryba jeden hlas
k rybě s rybou provázat
třeba zkusit
zachovej stereotyp, ale mlč
nabádá
jde o tu rybu
němou rybu
nesmyslné má význam
očisťuje
napravuj chod světa
jen si to uvědomit
nakresli křídou bílou tu rybu

Ne na sílu. Ryba mlčí, je pod vodou. *Ryba*.

Ryba.

No, ted! *Ryba*.

RYBA

*Celý den
jak otevřeš oči
dokud je večer nezavřeš
aniž porušíš
každodenní chod života
nepromluv slovo*

*Druhý den
kup živou rybu a pusť ji do řeky*

No to je hezký. Dobrý, dobrý, dobrý.

Honzíku, pojď si s námi plácnout.

No já si tím nejsem... no já nevím.

Dobrý, dobrý. Dáme teď muž 5, muž 1.

No dobrá.

Jan a Míra protilehle. Na krajních stranách báze.

o majetek a zároveň by se tak manželé chránili před druhy, dluhy toho druhého, ale k tomu účelu dnes už slouží třeba předmanželská smlouva. Uzavřeli byste v dnešní době tuto dohodu? Já nevím, dneska ty mladí toho moc nemají, takže když nejsou milionáři, tak si myslím, že předmanželská

(...)

TVÁŘÍ KE ZDI

*Sejmi obrazy ze zdi
odstraň koberce
shlukni nábytek do středu místnosti
pokryj jej balicím papírem
jako před malováním*

*stoupni si do rohu tváří ke zdi
a vydrž tam co nejdéle*

Takže, *tváří ke zdi*. Tady si udělej. Míro... *tváří... ke zdi*. Zase tam uděláme ráz... *tváří... ke zdi*. A teď je tohle. Nemusíme tak...

JESTLI VÁS MŮŽU POPROSIT, TROŠKU BLÍŽ
K MIKROFONU POTOM?

Já si možná stoupnu sem.

NE, VY JSTE V POHODĚ.

Pozice musíme zachovat. Pozice zachováme...

JEN ABYSTE BYLI VYROVNANÍ VŮČI SOBĚ.

Jasně, správná připomínka, ty pozice jsou stabilní, poněvadž to bysme změnili pozici a... tady jsou dívky a tady je Honza. Takže, *tváří ke zdi*, to jsme si řekli, *sejmi obrazy ze zdi, odstraň koberce*, a to je zase ten návod k použití, takže to je jeden úkon, *sejmi obrazy, odstraň, shlukni, pokryj*. Zase jsou tam ta aktivní slovesa, jo, tyhlecty úkony, *sejmi, odstraň, shlukni, pokryj papírem*. *Balicí papír* to jsou ty hodnoty, to je ta tvorba, to je ta materie k tvorbě, to je to inspirativní. *Balicí papír, psací stroj perličkový, jako před malováním*. Tam nespíchejme, zastavíme, pauzu, *a stoupni si tváří ke zdi, vydrž tam co nejdéle*, a to je ten zásadní pokyn. A to je ta vertikála životodárná. Říkejme tomu životodárná vertikála. Takže pauza, Míro, *a stoupni si do rohu tváří ke zdi* a ta zeď, ta zeď, to je existenciální naplnění, jo, zeď, zeď, zeď. Velký existencialista Sartre vlastně napsal jednu povídku, která se tak jmenuje, ale to možná příliš odbíhám od toho, ale ta zeď nám taky dává dosti významů a dosti takových těch existenciálních bytostnejch významů. *Tváří ke zdi a vydrž tam co nejdéle*. Ale myslíme na lásku. Takže to není šeredný. Není to šeredný. Má to barvy.

TVÁŘÍ KE ZDI

smlouva není vůbec k ničemu, to je naprosto úplně nulový. Předmanželská smlouva se uzavírá nebo je vhodné ji uzavírat, pokud jeden ze snoubenců už má nebo očekává nějaké vyšší příjmy, ale samozřejmě i závazky. To většinou v případě podnikání. Myslím, že obyčejní lidé, kteří se berou čistě

mohl by zazvonit někomu mobil
nevypínejte mobily a mějte je u sebe
rušivé vlivy světa tohoto
věci kolem nás rozptylují
zabalit, aby nerušily
zvolna odděluj
člen
pauzu

Hm, dobrý je to! Významově, výrazem a ještě, *stoupni si, vydrž tam*, ono se to dostalo do nějakých hlubin. Normálně, normálně tady. Já nechci říct, spíš to přeháním, ale bylo to zachrptěný trošinku, ale udělejme to čistý, bílý... bílé, bílé. Ne zmačkané, ne muchláz.

A vydrž tam co nejdéle.

Tak, tak, tak. Ano, ano, ano. Dobrý, dobrý.

Pokryj jej balicím, pokryj jej balicím, pokryj...

procedura
a jsem to pořád já
autentický, protože oddělený od detailů věcí, mobiliáře

TVÁŘÍ KE ZDI

*Sejmi obrazy ze zdi
odstraň koberce
shlukni nábytek do středu místnosti
pokryj jej balicím papírem
jako před malováním*

*stoupni si do rohu tváří ke zdi
a vydrž tam co nejdéle*

Ano!

vybilit místnost
prázdnost
pak ty budeš výplň
ego své tam
vtiskni
vetkni
vlep

z lásky, takové věci vůbec neřeší. Osobně si samozřejmě myslím, že jde pouze o vzájemnou domluvu a chování lidí jako takových. Předmanželskou smlouvu bych určitě asi neuzavírala, určitě ne, protože si myslím, že to je takové ponížení pro toho druhého. Tady je další názor. Zdravím, vstupovat do

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*Vystěhuj místnost
se vším všudy
a podepiš se na práh
jako bys podepsal
báseň nebo obraz*

Hm. Ještě v tom názvu, *báseň*, tam uděláme zase pauzu... *nebo obraz*. Dvě hodnoty, *báseň*... *nebo obraz*. Jo, a to je zase slovo nebo to výtvarno a někde už to slovo prostě nestačí nebo už je vypotřebovaný, vyprázdněný, tak volíme to výtvarno. To vizuálně. Což je tady náš případ. A tak to všechno vybilíme, vystěhujeme, se vším všudy, *vystěhuj místnost se vším všudy a podepiš*... Ještě důraz na to *podepiš se na práh jako bys podepsal báseň nebo obraz*. V tomto volném tempu. A vtiskneme tam své já. Svý ego! *Báseň nebo obraz*. Jo, tak ty jsou takovýhle, no nechci říct meditativní, ale trochu se to vymyká z toho předešlého. Zastavilo se to, ustálilo a pravda se vyjeví.

BÁSEŇ NEBO OBRAZ

*Vystěhuj místnost
se vším všudy
a podepiš se na práh
jako bys podepsal
báseň nebo obraz*

Tak. Ano!

(...)

(smích) ...popohnali.

Socha.

Socha.

SOCHA

Socha.

*V prázdné
čistě vybilené místnosti
opři o zeď
rozvinutou standartu
s polosytým nápisem
z nějakého průvodu
slavnosti nebo manifestace*

manželství se smlouvou je v dnešní době rozumný počín, protože s tím, co je psáno, to je dáno, a nikdy nikdo není prorokem, že po letech manželství toto ztroskotá a na problém je zaděláno. Paní Marie, děkujeme, že i vy jste nám poslala tuto esemesku. Očekáváme další na čísle šest set pět

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Hm.

(...)

Rozložíme to trochu v čase. *Socha*. Jo?

Socha.

Jo! Takhle. Ano, *Socha*.

Socha... Socha... Socha.

Socha.

Socha.

Ja, Ja... *Socha*.

SOCHA

*V prázdné
čistě vybilené místnosti
opři o zeď
rozvinutou standartu
s polosytým nápisem
z nějakého průvodu
slavnosti nebo manifestace*

To je dobrý.

(...)

Jo! Tam byly ty šmouhy, jo, to bylo takhle ztřísněný jásotem umělým. Tak teď jdeme na další, *Amnestie, Amnestie*, unisono, *Amnestie* a ptáci, *z prázdné ptačí klece*, takže to jsou všichni vlastně, muž 3, muž 2, tady jste všichni. Všichni jsou tu. Kdepak jsou všichni? Hm?

(...)

Takže všichni, *Amnestie, Amnestie*, to by nás mělo zalehnout. *Amnestie, Amnestie*, bestie, *Amnestie*, promrdlete si to slovo.

Amnestie... Amnestie.

(ukazuje kresby v režijní knize) Tady je vyobrazena klec s dvěma ptáky a klof! Kulatá vlajka v zobáku času. Kulatá vlajka v zobáku času. Tak mě inspirovala

padesát pět čtyři osmičky, což je kontaktní telefon pro krátké textové zprávy, adresa zavináč pé el tečka rozhlas cé zet je tu zase pro vás, kteří se domníváte, že si téma zaslouží, abyste se poněkud více roze-psali. Ať tak, či onak, za příspěvky děkujeme, teď pohled na hodiny, patnáct hodin, třináct

minut, za chvilku avizovaná telefonická soutěž... No teď jste nás úplně dostal, pane Stando, první myšlenka by byla třetího, no pak jsem si říkal, možná to bylo ještě o chvíli dýl. Co vy jste udělal pro syna v tuto chvíli, teď ještě otázka, jestli mu budete v neděli dělat také doprovod? Asi jo. Získáváte

NÁVOD K POUŽITÍ IIŘÍHO KOLÁŘE

ta prázdná ptačí klec s vyvěšenou bílou vlajkou. Kulatá vlajka v zobáku času. Takže důležitá je ta...

Amnestie.

Jo, dobrý, *am....* No to má dobrý

Amnest Ye.

Jo, to Y taky se tam promrdlí. Takže z *prázdné ptačí klece* vyvěs...

Bílou vlajku.

Bílou vlajku.

Z prázdné ptačí klece vyvěs bílou vlajku

A... z prázdné, to prázdnó! Z prázdné ptačí klece vyvěš, zvolni úplně... z prázdné...

klec s dvěma ptáky
KLOF zobákem
potráp se s tím, Honzo
kulatá vlajka v zobáku času
vymezení vyklizeným prostorem

...vyvěs bílou vlajku.

To je dobrý, takhle, jo, a *Amnestii*, tam si užijte. Tam to promrdlete ve vlnce.

$$(\dots)$$

(*smích*) Jedem?

AMNESTIE

*Z prázdné ptačí klece
vyvěš
bílou vlajku*

*Prázdné... jo! Neprotahuj ty vokály! Tam neprotahuj to *prázdné*, jo? Zúžit, zúžit, *prázdné*. Tam ty vokály neprotahovat.*

Z prázdné.

Prázdné. Když to přeženu tak ne *práááázdneéé*, ale *prázdné*, sevřený v obruči,
v obruči. Z *prázdné*...

NÁVOD K POUŽITÍ IIŘÍHO KOLÁŘE

Z prázdné... z prázdné ptačí klece vyvěš bílou vlajku.

Tak. Ano! *Amnestie* je dobrá, já jsem se bál toho ypsilon, ono to pak dávalo nějaký jiný konotace, takže jsem si říkal, kam až dojdou. Ale zastavili jste to včas.

Z prázdné... z prázdné...

Normálně řekni *prázdné*.

Pozor!

AMNESTIE

*Z prázdné ptačí klece
vyvěs
bílou vlajku*

To je špatně. To je špatně. Můžem ještě jednou?

AMNESTIE

*Z prázdné ptačí klece
vyvěs
bílou vlajku*

Ještě radostnější na konci? *Bílá vlajka?*

Ne ne ne! To je porážka.

To je pohádka?

Porážka!

Porážka.

Ještě i blbě slyšíš.

Vzdává se. To je dolů!

Dolů?

AMNESTIE

*Z prázdné ptačí klece
vyvěs
bílou vlajku*

od nás dvě volné vstupenky. Honzo, ještě nějaké doplňující informace k tomu dnešnímu tématu? Možná že bychom k tomu zápasu dodali, že branka padla jediná, bylo to jedna nula už v páté minutě, Jan Greguš, slovenský reprezentant dokázal potěšit ostravské fanoušky, takže tolik k tomu zápasu.

Tak aby to hlavně nedopadlo jak v neděli. Snad ne, budete u toho, minimálně dva lidé tam budou pořádně fandit. Honzo. Tak možná, že to nedopadne, když si třeba vzpomeneme na minulou sezonu. Baník dokázal, respektive lépe řečeno Viktoria dokázala Baník porazit doma čtyři nula, takže plzeňští

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

No, to je řečeno solidně. Šlus!

No dobrý. Vono by to ode mě lepší nebylo.

Jo, takže *Vstup volný*. Tady nemáme unisona, to je návod k použití výrazný.

Vstup volný. Vstup...

Vstup volný.

...volný. Vstup volný.

Vstup volný.

Na druhou vykuchaný...

Tak to zkusíme!

VSTUP VOLNÝ

výčet artefaktů
uklid' a vystavuj
vystačíš s minimem
teskně pobízej
tak se otvíráme světu
a nemusíme vybírat vstupné
a nemusíme platit
bezelstný, čirý, čistý altruismus
doplňujte se příčinlivě

čišťounce čichej čistotu
univerzální slovo je mrdlit a nemrdlit
to obsáhne všechno

Nad vchod připevnit ceduli... (přečte se)

Pardon.

Tři, čtyři.

VSTUP VOLNÝ

Tak se to celý zhroutilo.

Teď to bylo špatně. Teď jsem měl okno.

fanoušci mohou věřit, že se historie bude opakovat. Pane Stando, na kolik to šacujete tentokrát, když u toho budete? Já nevím, budu fandit Viktorce, ale... Ty listky od nás už máte, tak jako tak. Tak gratulujeme, pozdravujte syna, doufám, že si pořádně zařve u toho, jak hrála fanfára, a přejeme

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Celý se nám to zhroutilo. Zbortilo. Zbrocen taky. Ono tady by to mělo mít i větší švih. On ten text má určitou hravost, tam se vyjmenují ty blbiny, *opuštěná, čistý sklep, špalek se zaťatou*, tam to hrneme a je to osvobozující, osvobozujeme se od té materií k tomu, aby byl ten závěrečný výhrk osvobodivej, *vstup volný*, jo, takže to vršíme a běží to. Tady to též odlehčíme, jo, ono to bylo strnule vážné, takže od toho ustoupíme a dostane se tam i taková odlehčující až úsměvnost, jo, strnulost ne. Páč tady celá ta báseň je osvobozující. Tady jsme zavrhlí haraburdi, to jsme zavrhlí, uklízíme v sobě a jsme čisti.

Postav prostřený stůl...

Táák!

***špalek se zaťatou sekerou
necky obrácené dnem vzhůru
a posadu na husy***

Tak, tak, tak. Dobrý, dobrý. Ano, Ano, Ano. Jo? Fajn, fajn, fajn.

(...)

MÁME ČERVENOU.

Jedeme!

VSTUP VOLNÝ

***Do opuštěné kůlny
čistého sklepa
nebo vyklizené garáže
postav prostřený stůl
špalek se zaťatou sekerou
necky obrácené dnem vzhůru
a posadu na husy***

***Na jednu stěnu pověs věnec
na druhou vykuchaný obraz***

na třetí plášť

na čtvrtou noviny v držáku

Nad vchod připevni ceduli

VSTUP VOLNÝ

vám hezký společný zážitek, který budete mít dnes jednadvacátého září. A listky budou kde? To si pak řekneme mimo vysílání, příjemný zbytek dne, na shledanou. Honzo, tobě díky a na slyšenou. Patnáct hodin, jednadvacet minut a zpívá vám Věra Martinová. Rád ses mi toulal, rád ses mi ztrácel

Hm, to se povedlo.

(...)

Tak tady je zase výrazný návod k použití. Tady bychom udělali: *věc, kterou jsi našel nebo odcizil*. Ono celkem tady obojí... my to nesoudíme, my to chápeme a obojí je správně. Najít i odcizit. Páč jde o tu věc. A poněvadž pak tam je *vrať ji tam, kde jsi ji našel nebo odcizil*, takže ono se nic nemění v podstatě, *vrať ji tam, jo* tyhlecky vůle a významy abychom tam dostaly, *našel, odcizil*, ale pak *vrať, vrať ji tam, kdes jsi ji našel nebo odcizil*.

Hmm...

Jo, a tam jsou ty protiklady *najít a odcizit*, jsou v podstatě dvě... nebo ji člověk najde a zároveň odcizí, že ji nevrátí. To jsou tyhle možnosti. A teď, *jdi na nádraží*, až tak bedlivě, *jdi na nádraží, počkej na příjezd vlaku*, my jako čekáme, co se stane, že třeba nasedne nebo na někoho čeká, *a vyjdi s cestujícími jako bys odněkud přijel*. Fingovaný, jo, kamufláž. A to souvisí s tím odcizením, jo, s těmito momenty, *jako bys odněkud přijel, jako bys odněkud přijel*. Jo, tím vlastně tu realitu nebo ty děje i vztahy vykloubíme, vykloubíme z těch logických vazeb a z toho logického smyslu. Takže ono to má, to chci říct, i takovou tu hravost, jo, že si to takhle jaksi ozvláštníme a užijeme si to, užijeme si to v té hře. Tou hrou.

NÁVRAT

ta je existenciální a má příběh s obloukem
obojí je možné – najít i odcizit
protože jde o tu věc
nikoliv o její nabytí, získání
to je také podvod
jako by se nic nedělo, nic nestalo
na nakloněné rovině nad srdcem

Dobrá. Tam to bylo moc u Zdeňky, u vás, moc vyražený. Tam jste přitlačila na to slovo asi *odcizil* nebo něco bylo příliš, to šlo na sílu, příliš vyražený a tady někde byl takovej šumlíček, *odněkud přijel* nebo *cestujícími* v tom závěru. Ono to bylo celý v takový jako křeči. Chtěný, chtěný, jo, takže to osvobodíme, ať to má přirozený tok, jo, jako když věje vánek. Ty obloučky, ty obloučky, ty obloučky. Ty vlnky. Takhle. Jo, jinak je to pochopený samozřejmě, dobrý.

...a vyjdi s cestujícími. Tam je S, C, hmmm, vyjdi s cestujícími jako bys odněkud přijel

NÁVRAT

*Vezmi věc
kterou jsi našel
nebo odcizil
a vrať ji tam
kde jsi našel nebo odcizil*

*Jdi na nádraží
počkej na příjezd vlaku
a vyjdi s cestujícími
jako bys odněkud přijel*

Hm. To bude dobrý. Jen ti *cestující* ji dělají problém.

...a vyjdi s cestujícími...

Ty *cestující*...

...s cestujícími. Já vím. To je S, C.

Ty *cestující* dělají problém, jo, a potom jak víte, že tam něco je, tak pak už to další slovo také nevyzní. Tam už to pak zaškobrtne.

...a vyjdi s cestujícími.

Cestující ještě vomrdlit slovně. *Cestujícími, Cestujícími*. To je čistě technická věc, jinak je to dobrý, v pořádku. *Vyjdi*. Kdyžtak ten ráz si tam udělat.

...a vyjdi s cestujícími.

Tak! jo, proložit... *s cestujícími*... můžeme si to takhle...?

...jako bys odněkud přijel.

...přijel, ano ano! Jo, takhle to jde lážo plážo, ať to provane.

...a vyjdi s cestujícími... jako bys odněkud přijel.

Správně! Ano, Ano. A tady to bylo dobrý u Zdeňky.

NÁVRAT

*Vezmi věc
kterou jsi našel*

sám. To hory tě táhly tak dávno, jak dávno tě znám. Prožil jsi tam plno jar, plno lét, plno zim, a bylo to z lásky, mé zoufalé lásky, ne k nim. Tak našla jsem sílu a odvalu vzhůru jít a s tebou se toulat a kousek té pýchy jim vzít. I ve sněhu spát a tajit pláč proč a nač, dnes to vím. Že bylo to z lásky, mé

*nebo odcizil
a vrať ji tam
kde jsi našel nebo odcizil*

*Jdi na nádraží
počkej na příjezd vlaku
a vyjdi s cestujícími
jako bys odněkud přijel*

Skvělý. To je perfektní. Dobrý. Takže teď bude sólo, *Polibky*. Tak my si to poslechneme ze studijka, teda z režijky.

POLIBKY

*Vyznej někomu lásku
a pomiluj se*

*Vyznač na nějaké reprodukci
sochy nebo aktu
místa a počet polibků
které jsi dal
které jsi dostal*

Hmmm.

nová věčnost
mezi figurou
mezi emocí
to je opravdové a živé a spontánní

Je to takhle: *Vyznej někomu lásku...*

to je vyznačené statistikou
chci geometrickou dikci
počty
penetruj reprodukci sochy

...to promrdíme jaksi skrze sebe, jo, *vyznej někomu lásku* nech rovný, rovný...
vyznej někomu lásku a pomiluj se. Za tím je zkušenost. Za tím je navržena, *pomiluj se*. Takže to můžeme rozložit, *pomiluj se*, můžeme to slovo jaksi rozložit v čase.

Vyznej někomu lásku...

Ano!

...a pomiluj se.

Tak to je! Napřed milování a pak k polibkům... A teď je ta idejka, *které jsi dal...* ale *které jsi dostal*. A tam bysme ještě dali, Honzo, ten důraz, *které jsi dostal*. Ne jenom dávat, ale i dostávat, to je ta odezva. To je ta odezva!

Místa a ... místa a počet polibků, které jsi dal... které jsi...

Ano!

...které jsi dostal!

Jo, *které jsi dal...*

...které jsi dostal.

Tak! Jo, jo, tam, tam. Takže takhle, Honzo.

Polibky.

Můžem? ... Jed!

POLIBKY

*Vyznej někomu lásku
a pomiluj se*

*Vyznač na nějaké reprodukci
sochy nebo aktu
místa a počet polibků
které jsi dal
které jsi dostal*

Hmm, ještě tam... teď to máš přesně podle pokynů anebo poznámek vykonáno, ale ještě nejsi s tím bytostně spjat, jo.

Hmm.

Tam je teď citit zodpovědnost. Uvolni se trochu, uvolni to.

Hmm, hmm.

Jo, není to tak zodpovědný, ne tak zodpovědný přístup. Uvolni se!

No jo...

Psi koule!

*Vyznej někomu lásku
a pomiluj se*

*Vyznač na nějaké reprodukci
sochy nebo aktu
místa a počet polibků
které jsi dal
které jsi dostal*

Dobrý. Ano! Je to tam! Jdeme na další. *Až.*

AŽ

*Až uslyšíš o nevěře
napiš milostný dopis
roztrhej ho
nasoukej do láhve
a přidej v tomto pořadí:*

sedm hlaviček zápalek

zlomenou žiletku

prstýnek

jízdenku

neplatnou bankovku

kousek prádelní šňůry

obvazu

ostnatého drátu

vstupenku

stránku knihy

střep zrcátka

*klíček s natočeným plechem od konzervy
žvýkací gumu
chomáček vlasů
vymačkanou tubu*

výplatní pásku

dudlík

součástku auta

kousek gramofonové desky

magnetofonové pásky

fotografii s milostným věnováním

a dál co určíš až bude láhev plná

*Pak ji zazátkuj
a zahrab na smetišti*

Tak jo, dáme se do toho. Ono je to takový radostný, jako když taháme jako dadaisti z klobouku, jo a pak z toho poskládáme, což je i principem těch koláží, a pak z toho poskládáme tento výsledný text. To nám přináší skutečně radost. Tady bych se nebál si trochu zadováďet, i tempově to zrychlit, do sebe se vřafnout, libě se do sebe vřafnout či vmazlit...

tvoření s láskou
vyzvání na cestu
atributy života
vně vás
židle a stůl = mlčenliví soudruzi
co vás utvářelo, spojovalo, končí, mizí
oproštění úlevné
k bílé
fragmenty a viselec
ÚLOMKY, ÚŽDIBKY, CHOMÁČKY
vzít životu ty věci
každá věc má jinou barvu
plná láhev bílé

Měli bychme se jako předhánět, kdo si jako vymyslí větší kravinu?

No, uvidíme, musíme pak zvolit míru. Zkuste to teď dělat, jak to cítíte, já pak udělám korekci, neboť to slyším tam. Takže teď tam dejte své výhrky, který jdou od vaší přirozenosti, od vaší bytnosti a vaší podstaty, každá je jiná...

tohle není poetično, nýbrž rozfikané autentično
mluvte do kýblu
věšet a pohřbivat věci
oprošťovat se
očisťovat se
odlehčí to

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

sedm hlaviček zápalek

zlomenou žiletku

prstýnek

jízdenku

neplatnou bankovku

kousek prádelní šňůry

obvazu

ostnatého drátu

vstupenku

stránku z knihy

střep zrcátka

klíček s natočeným plechem od konzervy

žvýkáci gumu

chomáček vlasů

Ta je dobrá!

vymačkanou tubu

Ta má temperament!

výplatní pásku

dudlík

Prásk!

součástku auta

kousek gramofonové desky

magnetofonové pásky

Ta je dobrá!

fotografii s milostným věnováním

Pich!

a dál co určíš až bude láhev plná

Pak ji zazátkuj

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Tady zastavit!

a zahrab na smetišti

No to se vyvrbí. To se vyvrbí, to bude dobrý! Tady Zdeňka byla fantastická, tam to opravdu, to byl gejzír, opravdu správně, nadupanej. To šlo ven všechno z ní. Tady se uvolníme. To je i psychoterapie taková dobrá. Přes ty texty vlastně se tady odreagujeme od různých stresů anebo dalších věcí. Ehhh, *kousek magnetofonu... fotografii s milostným...* tadyhle u Honzy, *jízdenku, neplatnou bankovku*, jo, tady to vršíme. Nemusíme to tak prožívat, páč to odhazujeme od sebe, *neplatnou, kousek prádelní šňůry, obvazu, ostnatý drát*, všechno takhle semeleme do jednoho, takže tam nepřikládáme nějaké, nepovyšujeme jedno nad druhým. Je to chrchel slov. Chrchláme, ale chrchláme esteticky jo. Takže je to estetické chrchlání, které nás osvobozuje, jak jsem se tady zmínil, osvobozuje nás to od jakýchsi tenzí a tý špíny, jak je člověk zanesený tím smogem vztahů i smogem hluků i smogem obrazů samozřejmě, poněvadž v obrazech jsme utopeni.

(...)

Do toho!

AŽ

*Až uslyšíš o nevěře
napiš milostný dopis
roztrhej ho
nasoukej do láhve
a přidej v tomto pořadí:*

sedm hlaviček zápalek

zlomenou žiletku

prstýnek

jízdenku

neplatnou bankovku

kousek prádelní šňůry

obvazu

ostnatého drátu

vstupenku

stránku knihy

střep zrcátka

*klíček s natočeným plechem od konzervy
žvýkáci gumu*

kteřá ztratila kapitána, námořníkům se třesou ruce a bojí se, co bude z rána. Láska je jako bolest z probuzení a horké ruce hvězd, které ti oknem do vězení květiny sypou ze svatebních cest, které ti oknem do vězení květiny sypou ze svatebních cest. Láska je jako večernice plující černou oblohou,

náš život hoří jako svíce a mrtví milovat nemohou, náš život hoří jako svíce a mrtví milovat nemohou. Ahoj rádio. Za co nejradši utrácíte kapesné? Za sladkosti a dárečky. Za prstýnky. Za malování. Za ovoce a zeleninu. Třeba za lego. Za hry na počítači. Za oblečení. Za čokoládu, cukroví.

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*chomáček vlasů
vymačkanou tubu*

výplatní pásku

dudlík

součástku auta

kousek gramofonové desky

magnetofonové pásky

fotografii s milostným věnováním

a dál co určíš až bude láhev plná

*Pak ji zazátkuj
a zahrab na smetišti*

No vidíš! Se povedlo, ne?

autenticky jak vohoblovaný prkno
nenatřený prkno
každý lak stylizuje
musím se dotýkat třísek
třísky si zadřu
třísky si zadřu do těch zkurvenejch prstů
do tý zkurvený duše
takhle to řeknu
Es, dva, tři

AŽAŽAŽ

*Až uvidíš nějaké neštěstí
udělej obrátkovou báseň
přivaž k ní kámen
a hod' ji
nedaleko jatek do vody*

*Až potkáš pohněvané milence
rozbij zrcátko
kup knihu
a pohod' ji večer v parku*

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*Až se doslechneš o nějakém zločinu
zlom tři nože
a zadupej je do země
daleko v lese nebo v polích*

...zadupej je do země. Temperament! Není.

(...)

Až se doslechneš o nějakém zločinu, to je napětí.

Až se doslechneš...

Zlom tři nože... zlom tři nože i s tímto výrazem. A zadupej je do země!

A zadupej je do...

Zadupej je do země. Daleko v lese nebo v polích, jo? A tam, zadupej je do země, aktivní pohyb. Zadupej je do země.

Takže, až se doslechneš o nějakém zločinu, zlom tři nože a zadupej je do země, daleko v lese nebo v polích.

Jo, to bude dobrý, ale ještě jednou zadupej je do země, zadupej je... zadupej je do země.

A zadupej je do země.

Můžeme si tam udělat i ten ráz, zadupej... je do země

A zadupej... je do země... zlom tři nože... a zadupej je do země... daleko v lese nebo v polích.

V lese... nebo v polích, jo, a jít tam do tečky.

Daleko v lese... nebo v polích.

Jo, nebo v polích. Do tečky! Tečková kadence.

Nebo v polích.

Jo, nebo v polích.

Daleko v lese... nebo v polích.

Tak, jo, dobrý takhle, takhle, jo, takhle!

Třeba za dárky pro maminku. Za věci na... no třeba na nějakou vědu. Za dárky pro celou rodinu, aby se měli dobře. Ahoj rádio. V pátečním vysílání se bude prolinat otázka Jak si poradit s rozmazleným dítětem, určitě nám o tom hodně podnětného poví i náš host, pedagog Karel Johana.

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

AŽAŽAŽ

AŽAŽAŽ

návod, jak se neštěstí nepoddáš, vyhneš
umocnit oprátkou
estetizovat
kontra – proti nepřízni osudu
život je boj

já
ty

...nebo v polích.

Už to nechám.

(...)

V noci. Vylézají mloci.

Slyšíš to?

Co?

To dělá bota... vo todle, víš?

Jo, jo, dobrý.

Můžem?

To bylo nějaký zamrdlaný.

V NOCI

*Přilož skráň na kolejnici
a dlouho naslouchej
Na druhou kolej
polož nasliněnou minci
a bez ohlédnutí odejdi*

*V noci
až vše utichne...*

Nejsou nějaký tichý? Není někdo mimo mikrofon trochu?

bez zamlčení čehokoliv

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

A KDO?

Ten středák...

*a ráno jej pošli milence
matce
ženě*

nebo nejlepšimu příteli

Hmm. *V noci*, ono už na tom začátku, to nebylo zřetelný. *V noci*. Ono je to možná i *v noci... v noci*. Můžeme to asi i trochu proložit, slabikovat.

V noci.

No, ono to C spadne.

V noci.

Hm... *V noci, C C C C C, v noci*. Tady pořád pokračujeme v tom napětí, jo. Ona je zase ta atmosféra hororová jakoby. *Na kolejnice, naslouchej, nasliněnou minci, bez ohlédnutí odejdi*. Ono to má takové tajemství. To je takové surreálno jakoby. Od toho dada jsme došli trochu k surreálno, *bez ohlédnutí odejdi*, takže to je takový ustrnulý – obraz ten, obraz ten, obraz ten, jo, žádnéj jaksi nezanedbáme, nepřejdeme. Do všech obrazů vkládáme tu hrůzu. Hrůzu! *V noci*, pak *až vše utichne...*

návod s důrazem na postup
manuál
manuál jak násili
násili na sobě páchat
spáchat a najít opět cestu k lidem
udání
doplněk

V NOCI

*Přilož skráň na kolejnici
a dlouho naslouchej
Na druhou kolej
polož nasliněnou minci
a bez ohlédnutí odejdi*

V noci

*až vše utichne
s roubíkem v ústech
napiš na sebe hanopis
bez zamlčení čehokoliv
a ráno jej pošli milence
matce
ženě*

nebo nejlepšímu příteli

Bylo něco?

TECHNICKY V POHODĚ.

V pohodě.

(...)

SONET

Dost křičí.

*Vezmi román
který neznáš
odřízni hřebet
odstraň paginaci
a co nejvíc přeházej stránky...*

Trošku to zkomornit.

*V tomto nepořádku
knihu přečti
a napiš na čtrnáct řádek
její obsah*

Její obsah.

Tak ne.

Jsem čekal, kdy to bude jako na první dobrou, jo.

Si fandíš.

Ten *Sonet* je dobrej, ale zkomorníme ho.

tady na dlani mám vzducholod' a pojď na zázračný výlet. Podíváme se na svět ze shora, tady je škola, tam les. Nely, nad městem se vznáší loď, my dva v ní jsme, jeden polibek za tu cestu stojí, neboj se a pojď. Stoupáme z dlaně, stane se zázrak a vítr nám pomůže, návod na litání tam všude je. Kde tě

Jemně, jemně.

Jemněji, jo. Takhle to bylo takový brutální, a to nesmí být. Může být všechno, ale ta brutalita ne. Tak jemně se tam rozložit a ošplouchnout to, ne ohodit. Ošplouchnout jemně. A pak jdeme s tímhle výhrkem, *vezmi román, odřízni a napiš* a abychom udělali aktslus. Ono to nemělo tečku. *A napiš na čtrnáct řádek... její obsah.* Abysme to dovedli do tečky.

roztrhej a zceluj
to je metoda
styl
způsob, jak zacházet s realitou
pozměňovat ji
uspořádat
to je tvůrčí metoda a kreativní nepořádek
změť
klíč k ději
klíč k tvorbě

Tak to zmrdnete, hezky.

(...)

Šlo by to ještě rozložit v čase, delší, ten *Sonet*? A to T tam zvýraznit?

T, T, T.

Nebo někdo uděláte tečku, T. *SóóóóóéT.*

T.

Mhmm.

Tak Zdenička mávne, SooonééT!

No!

Klidně mávnu, ale abychom ladili.

Jo? *SóóóóóéT.* Tak si to zkuste...

Tři, čtyři.

SONET

SÓÓÓÓÓÉÉT
Vezmi román

jenom mám? Tady tě mám. Stoupáme z dlaně, stane se zázrak, ten vítr k nám může a návod na litání, vím, že tam všude je. Kde mám tebe? Tady tě mám. Tady tě mám. Nely. Miro Žbirka by bez té vzducholodi, o které zpíval, mohl pozorovat řadu obsypaných jabloní, no, neobvyklé počasí si letos

*který neznáš
odřízni hřbet
odstraň paginaci
a co nejvíc přeházej stránky
V tomto nepořádku
knihu přečti
a napiš na čtrnáct řádek
její obsah*

Na třetí pokus dobrý.

Parte.

existenciální
veselé
to je radostná práce
činnost
taškařice
dobrý fór
bíle vidět
bíle zřít

Parte. (ukazuje kresby v režijní knize) K tomu jsem namaloval terčík zmaru, terčík konce.

TERČÍK SMRTI

říkejte to, jako když na nit navlékáte korálky

PARTE

myslím na smrt
chodím již na pohřby vrstevníkům
kamarádům

je mi úzko
trefa do černého
ožeru se
úser letí

*a polož ji
v určenou hodinu
na zanedbaný hrob*

*Zbytek dne prochod' po městě
a opij se*

Tak to je docela sympatický návod k použití. I když je to parte, tak to vnuká radost. Na začátku jste pořád rozhozený. V tom *parte* by to mělo být jednoduší, jak když se snese papír, plácne na zem, anebo taška spadne. Černá taška pleskne na zem. Nebo flákota masa pleskne na pult, tak to je *parte*. A zase to má dynamiku, navazujeme na sebe, *nech natisknout zelené, fialové, žluté, červené, modré nebo bí... nebo bílé parte*. Tam u toho *bílé parte*, ulpíme. To se vymyká tradici a normě, *a rozešli je známým*, to je zase aktivní příkaz, popud nebo doporučení. *A v stanovený den*, tady se zastavíme, *se oblékni do smutku*, tady to malebně sdělíme, *kup kytici, polož ji, a na zanedbaný hrob*, a tam je důraz, abysme tam měli tu tečkovou... tady to uzavřeme, tady je takovej falešnej aktslus, pauza a ten to zlomí. Tam je to malebný a ten má tu radost z toho püllitru. Tu radost z toho püllitru, *po městě a opij se*. Kontrastně jdete k sobě. Tady malebnost a tady prostě ten do toho řízne.

(...)

Jed!

PARTE

*Nech natisknout
vymyšlené zelené*

fialové

žluté

červené

modré

nebo

bílé parte

a rozešli je známým

*V stanovený den
se oblékni do smutku
cestou kup kytici
a polož ji
v určenou hodinu
na zanedbaný hrob*

Zbytek dne prochod' po městě a opij se

zahrálo s úrodou zemědělců, suchá zima, jarní mrazy i deštivé léto se podepsaly také na úrodě ovoce. I když při jízdě krajinou můžeme u silnic vidět ty zmiňované obsypané jabloně, výnosy profesionálních pěstitelů jsou spíše průměrné. Stejně jako v jiných částech republiky i v Plzeňském

kraji se ale situace liší podle místa. V sadech v Řasích na Rokycansku bývala roční úroda osm set až tisíc tun jablek, letos očekává jejich majitel Richard Švarc asi polovinu. Jsme spokojeni, protože na zahradách nebo na pangejtech, jak já říkám, je jablek dost. Nás bohužel stihly jarní mrazy, takže ty

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

To je dobré.

(...)

Čerstvě natřeno. Tam je imperativ: *nedotýkat se!*

Nedotýkat...

...čerstvě natřeno. Tam je důraz. To je zase ten pokyn.

Nedotýkat se.

Nedotýkat se! Imperativ. Jako blbejm to říkáme. Blbče... *čerstvě natřeno!*
Čerstvě... natřeno! Jo?

(...)

Čerstvě... natřeno.

Nohy se mi podlamujou. Ufff. Oni si to tam ještě promrdli.

Nedotýkat se, čerstvě natřeno.

Nedotýkat se... čerstvě natřeno.

(smích)

...tak můžem?

ČERSTVĚ NATŘENO

*Vyhledej malebnou
úzce přístupnou vyhlídku
zahrad'ji provázkem
s výstražnou vějíčkou
a velkým nápisem:*

***NEDOTÝKAT SE!
ČERSTVĚ NATŘENO***

Nesmí tak řvát!

(...)

Tím, že jste konec zařvali, jste si ublížili. Setřeli jste veškerý výraz, takže tam

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

nebylo nic v podstatě, jenom vyřvávačka. Řachanda. *Nedotýkat se*, a uberte na síle, jo? Ten imperativ se dá říct i jaksi tlumeně tou naléhavostí. *Nedotýkat se...* es, blbče... *čerstvě natřeno.* Polopaticky pitomovi vysvětlit, *čerstvě... natřeno*, *nedotýkat se, čerstvě natřeno*, vole! Jo, takhle v tutom důrazu. A vy jste to vykřičeli všechno a pak nic...

je to titěrné, a proto hezké
pěknoučké

Nedotýkat se, čerstvě natřeno.

varovně lesklé,
potřou se mu nátěr bílé

***NEDOTÝKAT SE!
ČERSTVĚ NATŘENO***

(...)

Jak bejt jinej a tím svůj.

CELNÍ BÁSEŇ
to je realita
která přesáhla tím návodem v báseň
nadnesené schválnosti
bij mřížku

CELNÍ BÁSEŇ

*Ulož do zavazadla
vše od pyžama po kartáček na zuby
jako by ses chystal na dalekou cestu*

*Potom všechno
rozlož do řady
jako bys očekával
přísnu celní prohlídku*

Hmm... tady v tom prvním se tak prohrabuje, *ulož do zavazadla*, on si uvědomuje, utřídí si to v paměti, *pyžamo, kartáček, zuby, jako by ses chystal na cestu*, ale potom se to zvrátí, to je to zavazadlo. Napřed to uložíme a pak to rozložíme. Je to takový protimluv a v podstatě nonsens. Takže ten návod k použití, který v podstatě nám vybočuje z toho stereotypu dění, stereotypu reality.

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

CELNÍ BÁSEŇ

*Ulož do zavazadla
vše od pyžama po kartáček na zuby
jako by ses chystal na dalekou cestu*

*Potom všechno
rozlož do řady
jako bys očekával
přísnou celní prohlídku*

No, tam je to!

(...)

Partitura... Usedni... jo tam jsou ty pokyny. Tam vyletí ptáček padesátých let.
(ukazuje kresby v režijní knize) Kčs. Korun československých.

Partitura.

To je poznamenáno tou realitou. A je to jako výslech. Ročník 51. Je to jako výslech. To je závažný. Tak to tam vetkneme, vmrdlíme.

PARTITURA

*Usedni.
Snímek bude napřed zepředu pak...*

pokyn
výslech
mechanismus
násilí
tady je dramatická situace
do sebe se zaklesněte
ona je to parodie na výslech
zlehčení výslechu
hravost
scénicky to rozehrajte

penze
zlom

*Nakonec převaž ručnikem oči
a jdi se napít z kohoutku vodovodu*

nepatří k těm nejlepším. Se sklízí, která začala minulý týden, pomáhá padesát brigádníků, a ještě nějaký čas bude. Ve sklizni jsme tak v první třetině bych řek, máme za sebou ty nejranější odrůdy a suneme se do těch typických zimních odrůd, až na výjimky nám docela přeje počasí, takže zatím ta

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*Partitura
teď si zaskotačíme
vyletí ptáček padesátých let*

Dobry, ale tam jste nam uz jako propadla. Pridat do hlasu, jo, mizela jste, propadla jste. Bylo to utlumeny. Jinak vyrazem dobry, nechat to i v tom projevu. Ale vic nahlas.

Hm, hm.

Jo, lapidárne řečeno. Takhle. Jinak výslech jde. Sekat!

PARTITURA

*Usedni
snímek bude napřed zepředu
pak z pravé a z levé strany*

Nyní otisky prstů

váha

*výška
objem hrudi pasu krku*

délka paží nohou pohlaví

*Vše zanes na notový papír
jako nějakou partituru
a pokračuj:*

*Jméno, bydliště
stav*

*narození
atd. všechny obvyklé údaje
pro výslech*

*Nakonec převaž ručnikem oči
a jdi se napít z kohoutku vodovodu*

Hm, to tam lezlo... Ano!

(...)

Kup a...

Pust'.

Pust'. Takže Honza řekne hlásku *A* sám. Unisono je *kup... A... pust'*

Tam to bude trvat tedy. (*smích*)

(*smích*) *A* jede to až tady k *věci a bytosti, kolik lásek proběhlo tvým životem,*
jo až tam, tam to končí.

teď musím je něčím překvapit
něco se musí stát
třeba přivezou pizzu!

KUP

Ty říkáš *A*.

A

My říkáme *pust'*.

Promiňte, promiňte, promiňte, promiňte.

My si to zkusíme?

Jo.

Nebo už jdeme?

KUP

A

Ty říkáš jenom *A*.

Jenom *A*.

Neříkáš *kup*.

Jestli ono už to není na mě složitý.

Jenom *A*, jenom *A*.

Dobrá.

KUP...

Tři, čtyři.

KUP

A

PUST'

pulčik lásky
dobré skutky ritualizovat
obcházm kanály, protože jsem pověřivý

***pust' ji na místě
kde přišel někdo o život***

***Na odchodu obejdi strom
kandelábr
mravence...***

kandelábr – pěkné slovo
něco se stalo
něco se děje
sentimentálně se rozplizni
vytržení z kontextu

Tak ten začátek jsme si ujasnili, ta hláska tam visí. *A, A*, jo ta samohláska.
Kup A pust'. Nemusíme s tím pospíchat, oddělit, *kup*, nechat ten projev jedné
hlásky... *A... pust', Kup... A... pust'*. *A* tady je to hezký, *stehlika nebo užovku nebo
veverku*. Takže tam hrneme samé příjemné atributy, *bilou myšku, ještěrku, stehlika,
morče, užovku nebo veverku*, a vždycky *A...* nechme, ať se projeví tou nádhernou,
sošnou... to je sošné *A*, sošné *A... A*, jo, aby nezmizelo... *A...* takže necháme
mu taky prostor, aby se tam takhle udělal... *A...* a pokračujeme, *pust' je na místě,
kde přišel někdo o život, na odchodu*, jo, a má to ještě celkem tempo větší, jo,
takhle. Kromě těch zastavení, tam se to vymyká. Kromě těch zastavení. *A na
odchodu obejdi strom, kandelábr, mravence, auto, dům, odhozenou jízdenku... na
odchodu obejdi strom*, tady bysme ještě s větším důrazem, *obejdi strom, kandelábr*,
ono je to takový všeobjímající, přivíneme, přivíneme si to k sobě, *obejdeme kande-
lábr, mravence, auto, dům, odhozenou jízdenku*, jo, oni jsou to blbosti zdánlivé, ale
v tom je ten smysl, to nakupení těch rozdílných momentů působí absurdně, ale
vyvěrá z toho, co je, co užíváme, s čím přicházíme do styku. Jen ty mravenci jsou
nepříjemný. Ti můžou být obtížní tvorečkové. *A cokoliv zase cokoliv... cokoliv...
cokoliv...* aby to proběhlo, aby to nebylo jenom úsečný *cokoliv*, ale rozložený
cokoliv... v čase.

sklizeň probíhá tak, jak má. A sklizeň je v plném proudu i v nebilovských sadech na jižním Plzeňsku, potvrzuje jejich vedoucí Jana Zikmundová. Letošní úroda zatím vypadá docela slušně, ač to jaro bylo velice takový rozpačitý, trochu jsme chytli i mráz, odnesla to jedna odrůda Rubin, ale i tak vypadá,

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Můžem?

Můžem!

KUP

A

PUŠŤ

*Kup bílou myšku
nebo ještěřku
stehlíka
morče
užovku nebo veverku*

a

*pust' ji na místě
kde přišel někdo o život*

*Na odchodu obejdi strom
kandelábr
mravence
auto
dům
odhozenou jízdenku*

cokoliv

*prostě tolik věcí nebo tolik bytostí
kolik lásek proběhlo tvým životem*

To je hezký. Tamto se dá zříknout nebo to ještě jednou uděláme?

JENOM TAM TO *COKOLIV*, NO.

Pojďte to ještě jednou udělat, jo? Ono se nám to bortilo. Je to dobrý, ale ještě...

My to víme sami, no.

Cokoliv, že?

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

No, no, no, ale to zmáknem.

*...pust' ji na místě kde přišel někdo o život... Já vždycky tam čekám,
aby odeznělo to A, pak mě to zadhrne.*

Hele a vono je tam jedna až pět. *Cokoliv* bych měl říkat i já.

To bys měl.

Ono ti to automaticky naskočí.

Já vám s tím pomůžu.

A pak to možná dáme.

Můžem?

KUP

A

PUŠŤ

*Kup bílou myšku
nebo ještěřku
stehlíka
morče
užovku nebo veverku*

a

*pust' ji na místě
kde přišel někdo o život*

*Na odchodu obejdi strom
kandelábr
mravence
auto
dům
odhozenou jízdenku*

cokoliv

*tolik věcí nebo tolik bytostí
kolik lásek proběhlo tvým životem*

že ta úroda bude docela slušná. Majitelé sadů teď čeká nelehký úkol, prodat letošní úrodu do velkoobchodních skladů za co nejlepší ceny, říká opět Richard Švarc. To určitě nebude jednoduchý, má na to vliv spousta věcí, v našem regionu trochu neúroda, zase v Evropě nadúroda, problémy

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

To je dobrý!

(...)

DOTYK

***Vzpomeň na první milostný dotyk
a postupně...***

Dotyk.

***...jak tě zastihovaly
napodob všechny úkony lásky***

***Napiš žárlivý dopis
a spal jej***

***Roztrhej vlastní fotografii
a hoď do kanálu darovaný předmět***

Hmm, *dotyk*. Tím názvem, *dotyk*, hapticky hmátneme, *dotyk*, šáhneme si po něm. *Dotyk*. Je tam tohleto gesto, tenhle ten hmat. Hmat. *Dotyk, vzpomeň na první milostný dotyk*. Tady bychom mohli zase šlemovat, můžeme trochu té nostalgie, *vzpomeň na první milostný dotyk*, jak to bylo. Trochu Olda Nový, takhle tam se vhrábne, tak jako přiměřeně se tam vhrábne, *napodob všechny úkony lásky*. A teď ten *žárlivý dopis*, tam je vzpruha, *napiš žárlivý dopis, spal jej... spal jej, roztrhej*, po tom prvním úkoji, *vzpomeň na první dopis*, najednou je tam kontra, takže ten *žárlivý* rozevře vějíř jaksi dalších přídatných významů, a pak *roztrhej a hoď do kanálu*, to je takový motiv a katalyzátor toho následného, že dojde až k trhání, destrukci, k rozbití, nicotě a konci. Takže tady budou takové dvě polohy.

Hmmm.

Dvě polohy jsou tam... (*ukazuje kresby v režijní knize*) A to je všechno ten trojúhelník zatracenej. Vždycky. Lásky! Pryč od toho!

(...)

Jedem!

***Vzpomeň na první milostný dotyk
a postupně
jak tě zastihovaly
napodob všechny úkony lásky***

s vývozem polských jablek do Ruska, protože největší hráč na evropském trhu je Polsko, a když nedokáže ty své miliony tun, které dělají, vyvézt do Ruska, budou je cpát někam jinam a máme obavy, že zaplaví ten český trh s dotovanejmá dumpingovejmá cenama, které se ani náhodou

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

***Napiš žárlivý dopis
a spal jej***

***Roztrhej vlastní fotografii
a hoď do kanálu darovaný předmět***

Jo, ještě je tam taková úpornost, *darovaný předmět*, nemusíme to tak... netřeba, Mirku, tak úporně vyjádřit. Tam tlačíme, význam dobrej, ale moc se tam na to tlačí, moc se to rve.

Já vím, já jsem to říkal tady, no.

(...)

Pletu sotva nohama.

muka lásky dráždívá
imperativní muchláz citů

DOTYK

reprodukce rozstříhej a slož
sestav
láska

napodob všechny úkony lásky

***Napiš žárlivý dopis
a spal jej***

***Roztrhej vlastní fotografii
a hoď do kanálu darovaný předmět***

Ještě do tečky, *darovaný předmět*. On to neměl do tečky, do tečky ještě. Do tečky!

(...)

Ještě do tečky. *Hoď do kanálu darovaný předmět*. Jo? Ať to má aktšlus. Ještě do toho říznout. Do tečky!

Dobře, dobře.

Celý, jo?

No jasně!

nebudou blížít tomu, co jsou výpěstní ceny v Čechách. Ceny jablek v obchodě tyto problémy neovlivní, protože si je určují sami prodejci, i proto v posledních letech stále více lidí nakupuje v sadech přímo u pěstitelů. Tento trend tady je dlouhodobý, už to začalo před pár lety spolu

DOTYK

*Vzpomeň na první milostný dotyk
a postupně
jak tě zastihovaly
napodob všechny úkony lásky*

*Napiš žárlivý dopis
a spal jej*

*Roztrhej vlastní fotografii
a hod' do kanálu darovaný předmět*

To necháme!

(...)

Tak teď se vzedmeme, vzepřeme, nadýcháme a namrdíme to. Takže, *již nikdy*, pak to jede, tady je nářez (*ukazuje kresbu v režijní knize*), takhle jsou ty schůdky, takhle to jede, no tak to je taková sranda. Ta červená... je významná. To je totiž Rozhodnočka pokušení. Tak půjdeme na to!

Již nikdy.

(...)

(*ukazuje kresbu v režijní knize, mluví ke zvukaři*) To je Rozhodnočka pokušení. Já jim vždycky maluju trochu. Protože hercům člověk musí dát ten humus, aby pak měla z čeho povstat lodyha výtvaru, výsledek, díla!

JIŽ NIKDY

(*smích*) To je správný!

*Nastup do tramvaje
nebo autobusu
a přesně si uvědom
chvění pod nohama
zvuky uvnitř i venku
život kolem
přítomnost druhých*

*vzpomeň kolikrát jsi tak jel
kam odkud s kým*

hádej na co kdo myslí

čím je co prožil

co čte jaký měl sen

někde v paměti udržuj dostatečný prostor

To je na pytel.

pro to

co bys chtěl aby tě potkalo

co tě znepokojuje

na co zapomínáš

a přitom stále naslouchej

volání myšlenky

co bys dělal

kdybys věděl

že se již nikdy nevrátíš domů

To je drama nějaký.

(...)

Ono to fakt bylo procitěný, ale jinde.

Hmm. Nebylo to dobrý.

Tam byla opravdu snaha to uchopit, ale bylo to špatně. Takže teď to musíme rozmrdlit, oživit, animovat. *Již nikdy*. Ono ten význam mělo, *již nikdy*. Již nikdy takhle!

Už nikdy takhle, ano.

Kdybychom to parafrázovali, tak *už nikdy* takhle. Ale přesto... takže ani ta Rozhodnočka slasti nepomohla, co jsem si tu narysoval, ale přesto, *nastup do tramvaje*. Ono to vyvěrá z toho běsu, jsme obklopeni smogem, spadem těch situací z města a všeho, co je kolem nás, *pod nohama*, takže on je to takovej úprk, úprk pryč spíš než to procitěný rozjímání nad tím, nad tím stavem, nad tou bédou, v níž se často život potácí. *Vzpomeň odkud a kam*, ono je to spíš

například na slavnosti jablek v Nebílovech, uskuteční se už po šesté v areálu tamních sadů. Dá se říct, že to je hodně podobné jako v loňském roce, výstava zemědělské techniky, živá zvířata, dílnička pro děti, naučná stezka, vše, co se ovoce týče, a samozřejmě bohatý kulturní program. Čas zůstává

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

o tom to naléhavě vyburcovat, jít proti tomu, *čím, co si prožil, co čteš...* rychle na sebe taky jít, do sebe vpadat, do sebe se vklínit. (*ukazuje kresbu v režijní knize*) Vklínit! Jo, to všechno hraje, *při tom stále naslouchej volání, co bys dělal, kdybys věděl, že se nevrátíš domů.* Takže tady jsou různé atributy, který nás nějakým způsobem mohou iritovat, ale co je pak zoufalý a strašný, je ztráta domova. Co bys dělal, kdyby ses již nikdy nevrátil domů? Tam je ta závažnost toho sdělení i to opravdové procítění, nekaširované. Heleď, vykašli se na všechno. To za to nestojí, aby ses rozčiloval, když tě někdo nasere nebo někdo zahuláká anebo tě někdo poškodí, někdo tě ošidí, někde bloudíš, potácíš se, jsi naštvanej, ale *co bys dělal, kdybys věděl, že se už nikdy nevrátíš domů.* Tam je ten závěr a jeden z těch aktšlůů vlastně i celého toho pásma.

Mhmm.

A nesmí to ztratit to tempo, jo? Ono tady to bylo rozklížené a byla to hra na něco, co tam nebylo.

JIŽ NIKDY

haptické úmrty existence
ryzost
závora
teskno je mi
naléhavý nátlak
stereotyp je dobro
návyk domova
bůta k bůtě
vybočit
vykolejil jsem si život
tlapat
hnít
Rozhodňočka pokušení
nemám mozek
je to varovné nebo osvobozující?
Poradte mi!

...že se již nikdy nevrátíš domů

Ten závěr je dobrý.

(...)

Já tak přemýšlím ještě, pořád to jako není ono. *Nastup do tramvaje nebo autobusu a přesně si uvědom chvění pod nohama.* Ono by to mělo mít takovou nervnost spíš. Nervní. *Zvuky uvnitř i venku, život kolem, přítomnost druhých, vzpomínání kolikrát jsi...*

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

těkáme až utkvíme v tomto závěru, domova. Domov, domov, domov. *Co jsi prožil, co jsi četl?* To všechno je dobrý, dobrý, ale důležitý je *volání myšlenky, co bys dělal, kdybys věděl, že se již nikdy nevrátíš domů.* Tam to vychází, ale ta cesta k tomu pořád takhle není ona. Jako zrychlit to, to jsou takové ty ataky, který na nás takhle píf, píf, píf, mífí, jdou a tam je ten vrchol, který je takto sdělen. Domov. Domov!

(...)

Jedem!

JIŽ NIKDY

*Nastup do tramvaje
nebo autobusu
a přesně si uvědom
chvění pod nohama
zvuky uvnitř i venku
život kolem
přítomnost druhých*

*vzpomeň kolikrát jsi tak jel
kam odkud s kým*

hádej na co kdo myslí

čím je co prožil

co čte jaký měl sen

někde v paměti udržuj dostatečný prostor

pro to

co bys chtěl aby tě potkalo

co tě znepokojuje

na co zapomínáš

a přitom stále naslouchej

*volání myšlenky
co bys dělal
kdybys věděl
že se již nikdy nevrátíš domů*

stejný od dvanácti do osmnácti osmadvacátého září v neděli, zve na akci vedoucí sadu Jana Zikmundová. Z Nebílov a Břas na Rokycansku Martina Klímová Český rozhlas. Nosím černý brejle, protože mi nejde chránit svoji duši, která něco tuší. Z okolností zdá se, že nepřichází zase, to, co jsem

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

No dobrý, ale něco tu klaplo, ale to půjde ven, ne asi?

TO PŮJDE VEN.

To půjde ven.

(...)

Ted' je muž 1 a 5, jo, první unisono. *Vyvěs*, ženy mají *vyznač* a Honza má *podej*.
Takže ono vždycky mezi jednotlivými promluvami, Es... to... a *podej*, a pak už to
plyne. Tak to zkusíme. Namrdíme a řekneme si.

(...)

Jedeme!

VYVĚS

VYZNAČ

PODEJ

(v pozadí hraje jiná zvuková stopa)

Vyvěs za okno cedulku:

NEKOUPÍM SBÍRKU ZNÁMEK...

Jo, ted' nám tam ale něco...

**NEVYMĚNÍM BYT
NEVYUČUJI HŘE NA KLAVÍR
NEZABĚHL SE PES**

vyznač na dveře:

TO BYLA STOPA ZE VČEREJŠKA, SE OMLOUVÁM.

Aha, já jsem se zadíval... pardon. Tam byl nějaký signál.

VYVĚS

VYZNAČ

To bylo špatně.

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Co ty nám do toho mluvíš?

Já jsem chtěla pomoci!

Pššt!

DISLOKACE VZORU VZDORU

protimluvy
animozity
potichu
jemně
rozhodit do hlasů
navzdory světu
vyhlášení významů
nařízení
obrátit svět naruby
rozpustile
umanutě
zatvrzele jít proti proudu
kontra
pokyn
gesto

Vyrušujte

mokvavě sliň a trň

Mně to píská: Vyrušuj...

(smích)

Zuby vynde!

Vyrušujte

rozhodit do hlasů
SKRUMÁŽ
DISONANCE
KAKOFONIE

(smích)

Rejžo, to je v prćicích. Mně píská můstek.

TAK JÁ TO ZASTAVÍM A POJEDEME TEDA ZNOVU.

Jedeme dál!

Jedeme dál?

Jedeme dál, ať se to namrdlí.

**VYRUŠUJTE
ZNEČIŠŤOVÁNÍ SE NETRESTÁ.**

zatravněte text svejma vejšplechtama

**VSTUPTĚ JEN BEZ VYZVÁNÍ
Podej inzerát**

rozdělit do hlasů

PRODÁM KOČÁREK PRO OSMERČATA

příklon a odklon od mikrofonu

...MUŽE, KUŘÁKA, PIJANA...

HRNEME TO
META: NEW YORK

**VYLIDNÍM NEWYORK NA POČKÁNÍ
VYMĚNÍM KRABÍČKU ZÁPALKY ZA PYRAMIDU
NAUČÍM ZDARMA CHODIT PO STROPE**

Hmm, jsem to úspěchal.

Hm. Zkomorníme to, jo? Tady nebudou ty imperativy. *Nekoupím*, spíš do toho proniká skrze vlastní touhu a vlastní přání. On nenařizuje, ale hromadí tyhle ty výhrky, tyhle ty snahy, požadavky anebo tu nabídku. Ne imperativně, ale z vlastního velkého přesvědčení, zaujatostí. On takhle to chce, takhle to vidí, takhle bude utvářet skrze tyto slogany svět. (*ukazuje kresby v režijní knize*) Tady jsem zase udělal grafiku nebo geometrii lépe řečeno. Čtverec a ty schůdky jdou mimo ten čtverec. Vymanit se. Vymanit se svou jedinečností, která je vložena do těchto takzvaných inzerátů, do této nabídky. A tato nabídka je zároveň návodem k lepšímu životu, k lepší bytnosti naší země. Takže je to vzor a vzdor, i takhle to můžeme nazvat. Navzdory realitě, navzdory všemu máme tenhle nápad, tohleto východisko a to je ono. Takže nemusíme to dávat do síly, nebudeme to dávat do síly, tím pádem si myslím, že i hvízd pomine. Páč když přitlačíme, tak hvízd nabyde. Když to zkomorníme, hvízd pomine.

Signálka přetlaku.

No, to není problém, a bude-li hvízd pokračovat, tak dáme hvízd na začátek a na konci jako uvozovky. Uděláme z toho prostě princip, který nám pomůže vyjádřit idejku... Ale teď to byla nadsázka a sranda. Ale je to dobré. A ta unisona zkuste lépe, poněvadž je umíte.

Ehh... Nekoupím...

Já jdu... ucho. Jak?

Nekoupím sbírku...

Nekoupím sbírku známek, nevyměním byt, nevyučuji... prošťouráme se tím.

Jo, jo, jo.

Neboli promrdíme. Podle toho, jak k tomu přistoupíme.

Ano, ano, ano.

Takže jdeme, jo? Koncentrace a hrneme.

(...)

Jedem!

VYVĚS

VYZNAČ

PODEJ

Vyvěs za okno cedulku:

**NEKOUPÍM SBÍRKU ZNÁMEK
NEVYMĚNÍM BYT
NEVYUČUJI HŘE NA KLAVÍR
NEZABĚHL SE PES**

vyznač na dveře:

**PŘIJDU ZA STO LET
ZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN
VYRUŠUJTE
ZNEČIŠŤOVÁNÍ SE NETRESTÁ**

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

**PLIVEJTE NA ZEM
VSTUPTE JEN BEZ VYZVÁNÍ**

Podej inzerát:

**PRODÁM KOČÁREK PRO OSMERČATA
HLEDÁM NEINTELIGENTNÍHO MUŽE
KUŘÁKA PIJANA KARBANÍKA
ŠKAREDÉHO ZVRHLÉHO TRESTANÉHO
VYLIDNÍM NEWYORK NA POČKÁNÍ
VYMĚNÍM KRABÍČKU ZÁPALK ZA PYRAMIDU
NAUČÍM ZDARMA CHODIT PO STROPĚ**

To je dobré, ne? To se povedlo.

(...)

To je dobrý, jak jsme to zkomornili, tak to funguje. Dobrý. Takže jenom teď, aby se to usadilo takto, takto. Tady jenom detailek, *vyznač na dveře* trochu, trochu přidat. Nějak se nám to ztratilo, *vyznač na dveře*, poněvadž Honza jako je komorní, takže ta unisona nekřičet, ale jsou prostě výraznější, jo, jsou torpédem do nitra. Ale to jsem teď trochu zveličil, chci jen ukázat rozdíl. Ale takhle to je naprostá poloha správná a není tam ten problém nebo přednost. Podle toho, jak to vezmeme, z jakého konce. Takže takhle. Koncentrace a vrhneme to tam. Bude, bude, bude.

(...)

VYVĚS

VYZNAČ

PODEJ

Vyvěs za okno cedulku:

**NEKOUPIM SBÍRKU ZNÁMEK
NEVYMĚNÍM BYT
NEVYUČUJI HŘE NA KLAVÍR
NEZABĚHL SE PES**

vyznač na dveře:

**PŘIJDU ZA STO LET
ZAMĚSTNANÝM VSTUP ZAKÁZÁN**

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

**VYRUŠUJTE
ZNEČIŠŤOVÁNÍ SE NETRESTÁ
PLIVEJTE NA ZEM
VSTUPTE JEN BEZ VYZVÁNÍ**

Podej inzerát:

**PRODÁM KOČÁREK PRO OSMERČATA
HLEDÁM NEINTELIGENT... (překne se)
...PRODÁM KOČÁREK PRO OSMERČATA
HLEDÁM NEINTELIGENTNÍHO MUŽE
KUŘÁKA PIJANA KARBANÍKA
ŠKAREDÉHO ZVRHLÉHO TRESTANÉHO
VYLIDNÍM NEWYORK NA POČKÁNÍ
VYMĚNÍM KRABÍČKU ZÁPALK ZA PYRAMIDU
NAUČÍM ZDARMA CHODIT PO STROPĚ**

Berem.

(...)

Bereme. Bereme! Tak teď máme *Báseň ticha*. Ta je jednohlasá už a sdělujeme taky komorněji, jo, *sesbírejí hromádku oblázků*, to jsou mazlivé obrázky, jemňoučké. Takže zkusíme a pak si řekneme. Na této pozici, na mikrofon. Takže název *Báseň ticha*... Es, dva, tři. Mluvime, jo, takže ve druhém plánu ticho, ticho nebo ven! Tak. Pryč!

BÁSEŇ TICHÁ

odér pššš...
ve druhém plánu
pobízí
šeptat oblázkovou větu
nenamáhej se s duševní činností
láska sestavená z oblázků

...pohlednou báseň

Zuzano, to byla teď recitace.

Jo?

Musime se od toho oprostít, nešťastnice, recitace.

(smích)

důchod a co předdůchod a co když jsem invalida? Mám žádat rovněž o starobní důchod? Na řadu otázek spojených s těmito tématy jsme odpověděli v dnešní dopolední poradně, teď se k některým radám vrátíme v sestřihu. Odpovídá odbornice z Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň –

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Tam byla recitace. Tam jsme se dostali právě tam, kde jsme nechtěli být. Já možná tím komorním jsem tady vyprovokoval tohleto pnutí a tihnutí. Takže ne! To jsou vohoblovaná slova, to jsou flákoty masa na to prkno, pult, *sesbírej hromádku*, členění je jasný, to nám vlastně udává rytmus, ale jsou to konkréta, *oblázek za oblázkem*. Volný. Stačí volné tempo a konkréta prostě rozkládáme, ty flákoty mrskáme anebo sázíme radši.

Komorně sázet fláky masa?

Ano! Přesná formulace. Komorně sázet fláky masa. Citíte to? Komorně sázet fláky masa. Dobrý. Komorně sázet fláky masa!

BÁSEŇ TICHÁ

*Sesbírej
hromádku oblázků
a sestav z nich
kdekoli*

*i s nadpisem
oblázek za oblázkem
jako slovo za slovem
řádku za řádkou*

*jako verš za veršem
pohlednou báseň*

Jo, naraženo dobře. Ale ještě se nám to jako roz... rozlejšalo, jo, sevíme to, *sesbírej hromádku obrázků, kdekoli, i s nadpisem*, jo, aby to bylo kontinuální. Takhle jste uzavřela... a znovu. Uzavřela... a znovu. Takže navazovat. Výraz nechat, ale navazovat, jo, a bude to.

BÁSEŇ TICHÁ

Tak!

*Sesbírej
hromádku oblázků
a sestav z nich
kdekoli*

*i s nadpisem
oblázek za oblázkem
jako slovo za slovem
řádku za řádkou*

město Ivona Tolerová, povídá si s ní Stanislav Vilík. Pokud se blíží důchodový věk, kdy se mám začít starat, co všechno doložit a tak dále? Když se vám blíží důchodový věk, tak začít se starat o to, jestli máte potřebnou dobu pojištění, to je dost pozdě. V podstatě doporučuji všem, aby si vyžádali na

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*jako verš za veršem
pohlednou báseň*

Tak vida! Prostý a dobrý.

Máme?

Ano!

(...)

Jedna, dva, tři. A půjdeme *za první, za druhé, za třetí*, jo?

To se říká?

Jo, to se říká. *Za první. Za druhé. Za třetí.*

TŘIKRÁT NIC

TŘIKRÁT NIC

Za první

tříkrát
jsem bezradný, zoufalý, nic neovlivním, nic nevím, nic neumím
technologie
technika
nás tlačí
determinuje
stroje a věci

*Za třetí
Představ si postavy
a vymysli jména patronů
šicích strojů
traktorů
televizorů
kuchyňských robotů
píchaček
těžních věží
pecí
ponků...*

České správě sociálního zabezpečení takzvaný informativní osobní list důchodového pojištění a zjistili si, zda vůbec mají potřebnou dobu a zda jim nějaká doba nechybí v evidenci České správy v Praze. Ono v takových těch bouřlivých letech devadesát, devadesát dva, devadesát tři se velmi často

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Já začnu od konce. *Ponky* do tečky, Honzo, *ponky* do tečky a výčet dobréj, nechat tam holej výčet těch patronů, strojů, těch mechanismů, tý technologie, tý techniky, ale *ponky* uzavřít a tady, *nakresli*, to bysme zvolnili, *pouličního neštěstí*, každá ta promluva má jinou sféru reality, jiná materie. Takže tady je materie realita neštěstí, *kaluž krve zasypaná pískem*, prostě tragédie, které se dějí, které jsou a které budou. Takže jenom důrazy, nechat to v komorní rovině a vnořit se do hloubky nešťastných hrůz. *Zkus pohádku* a tady bychom spíš laskavěji, *zkus pohádku, smutečním suknem pokrýj černou látkou, kterou...* jo, takže tady komorně a je to jemnější.

TŘIKRÁT NIC

*Za prvé
Zkus pohádku
o městě potaženém smutečním suknem
a pokrýj svůj byt
černou
nebo jinou látkou kterou zvolíš*

*Za druhé
Nakresli křídou na podlaze
situaci pouličního neštěstí
jak je zaznamenává
dopravní policie
i s kaluží krve zasypané pískem*

Za třetí

Se jenom prostříhne. Tam to bylo lepší.

*...a vymysli jména patronů
šicích strojů
traktorů
televizorů
kuchyňských robotů
píchaček
těžních věží
pecí
ponků*

A tak jdeme na další. Necháme to předchozí a prostříhneme, to bylo dobrý akorát, tam byly nějaký ty malý šumlíčky. Dobrý.

(...)

stávalo, že tahleto doba vypadáva, protože zaměstnavatelé neplnili až zas tak úplně své povinnosti. Takže ještě jednou doporučuji všem zjistit si včas, zda jim nějaká doba pojištění nechybí. Aby vám ten důchod byl vyplácen, musíte splnit dvě podmínky zároveň, jednou z nich je dosažení

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

Tady máme už dámy též, *Vzdušná socha, vzdušná socha (ukazuje kresbu v režijní knize)*, tady zase jenom dva kruhy a čtverec. Jeden kruh větší, který stoupá jak dým nahoru, a malý, který ulpí, je na dně. Konec. A to je ta rozteč. To je rozteč smyslu. A končí muž 3 – Honza, *a dlouho jako uhranutý se skleničkou...* to je až zamyšlení, komorně, komorně, bez chůdů, samozřejmě je to sděleno. To je resumé, to je závěr. A to je i poslání, výsledek, dílo je dokončeno. Opus vznikl, artefakt existuje. Život pokračuje. Takhle je to uzavřeno, touto promluvou. Takže tohle, tohle, tohle a je to, je to, je to, je to. A pak už jenom poslední. Tak to namrdlíme, psi koule život!

Já tam nevidím

Se podívej.

Tak to pro něj nemůžeš udělat?

Neudělá, neudělá!

Pššt!

VZDUŠNÁ SOCHA

*Postav se
na dobře osvětlené místo*

Je dobrá? Nebo...?

ŽE JSEM JI JENOM ZTLUMIL TROŠKU.

Jo, jo, jo.

*odstup
oblékni plášť
zapal cigaretu
pusť rádio
zvedni náčíní
a začni tesat
Za nějakou dobu odejdi*

bez příkras
to je tvorba
tvorba od poctivých ornamentů
tvorba jako kus flákoty
řemeslo je rovná zed'
NIC JE NĚCO

*znovu si zapal
nalij vína
napij se
usedni na židli*

*a dlouho
jako uhranutý se skleničkou v ruce*

jednotlivé úmrty
jejich rozpis členit
uhranutý autenticitou

Ano! A nemýlím-li se, jsme na konci, a ne s dech... teď jsem klopýtl...
ne s dechem...

Zdechnem.

...a zase se vracíme k tomu... zdechnem... (*smích; ukazuje kresbu v režijní knize*),
k tomu lichoběžníku a k těm dveřím, které jsou zavřeny. Tak unisono je *na shle-*
danou. To je dobré takové rozloučení, *na shledanou*. Je to takový úlevný výdech
po výkonu. Spadne to břemeno odpovědnosti, ta tíha, ten balvan, ten ingot,
který zmiňuji permanentně. A pak jedem. Takže jo. Bez dlouhého rozkecávání.
Koncentrace. A jízda.

(...)

NA SHLEDANOU

Líbí!

(*smích*)

Řekni: tři, čtyři, jo?

To chci!

NA SHLEDANOU

Spolkni něco hořkého

natři si bílé ruce

*a sepiš bez škrtní
tolik přání
kolik je ti let*

potom vezmi kus černé látky

*a zamávej
jako by ses s někým drahým loučil*

No vida, *na shledanouuuu, na shledanou*, dobré! *Na shledanou*. Zase jste na sebe
čekali. Aby se to hezky přelévalo, navazovat, navazovat, přelávat. A generální
Honza má, *a zamávej*, tady je generální ta tečka. (*ukazuje kresbu v režijní knize*)
Tady jsem si ji vyznačil, červená tečka. Je to obdélník, to není čtverec, je v obdél-
níku... *zamávej*, to zvolníme, vždyť jsme si prožili tady nějakou radost, bylo nám
spolu hezky a mrzí nás, že už to končí. Ale to je oblouk, kterej patří k životu,
oblouk začátku, vrchol a konec... *někým drahým loučil*... A jde to z duše, není
to na těch chůdách. Jde to z duše. Hrknout tam sebe. Svý poctivý, moudrý jááá.
Tak jo! Namrdneme to!

(...)

Neřikal jsi ty: natři si bílé ruce?

Koncentrace!

Natři se bílé ruce, říkám.

Bíle.

Bíle!

Pšššt!

Jo, a u toho *na shledanou* by to měl někdo stopnout...

**Tak Zdenička, to jsem chtěla říct, že by Zdenička u toho *na shledanou*
mohla jako...**

Klid!

Pšššt!

NA SHLEDANOU

Spolkni něco hořkého

natři si bílé ruce

a sepiš bez škrtní

NÁVOD K POUŽITÍ JIŘÍHO KOLÁŘE

*tolik přání
kolik je ti let*

potom vezmi kus černé látky

*a zamávej
jako by ses loučil s někým...*

Ještě jednou.

NA SHLEDANOU

Na shledanou
bílá a černá
vyslovujte text pořád dokola
až to budete umět zpaměti
odložte papír
budte sami sebou
prostý konec rovný jako prkno

chodíte do zaměstnání a pak zákon ještě pamatuje na určité vymezené situace, kdy do toho zaměstnání nemůžete chodit, například jste na mateřské dovolené, pečujete o dítě ve věku do čtyř let nebo jste absolvovali vojenskou službu, což je pro ty muže dříve narozené, nebo civilní službu.

Velmi specifické je také počítání doby studia před osmnáctým rokem, ve věku po osmnáctém roku. Další náhradní dobou pojištění, kdy jste vedeni v evidenci úřadu práce, a to je opět specifické. Další náhradní dobou pojištění je třeba doba pobírání invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně.